

KNIHA PRVÁ

AKADÉMIA

ARKÁNA

ELISE KOVA

Ljndeni

Akadémia arkána

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Elise Kova

Akadémia arkána – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Ljndeni

**AKADÉMIA
ARKÁNA**

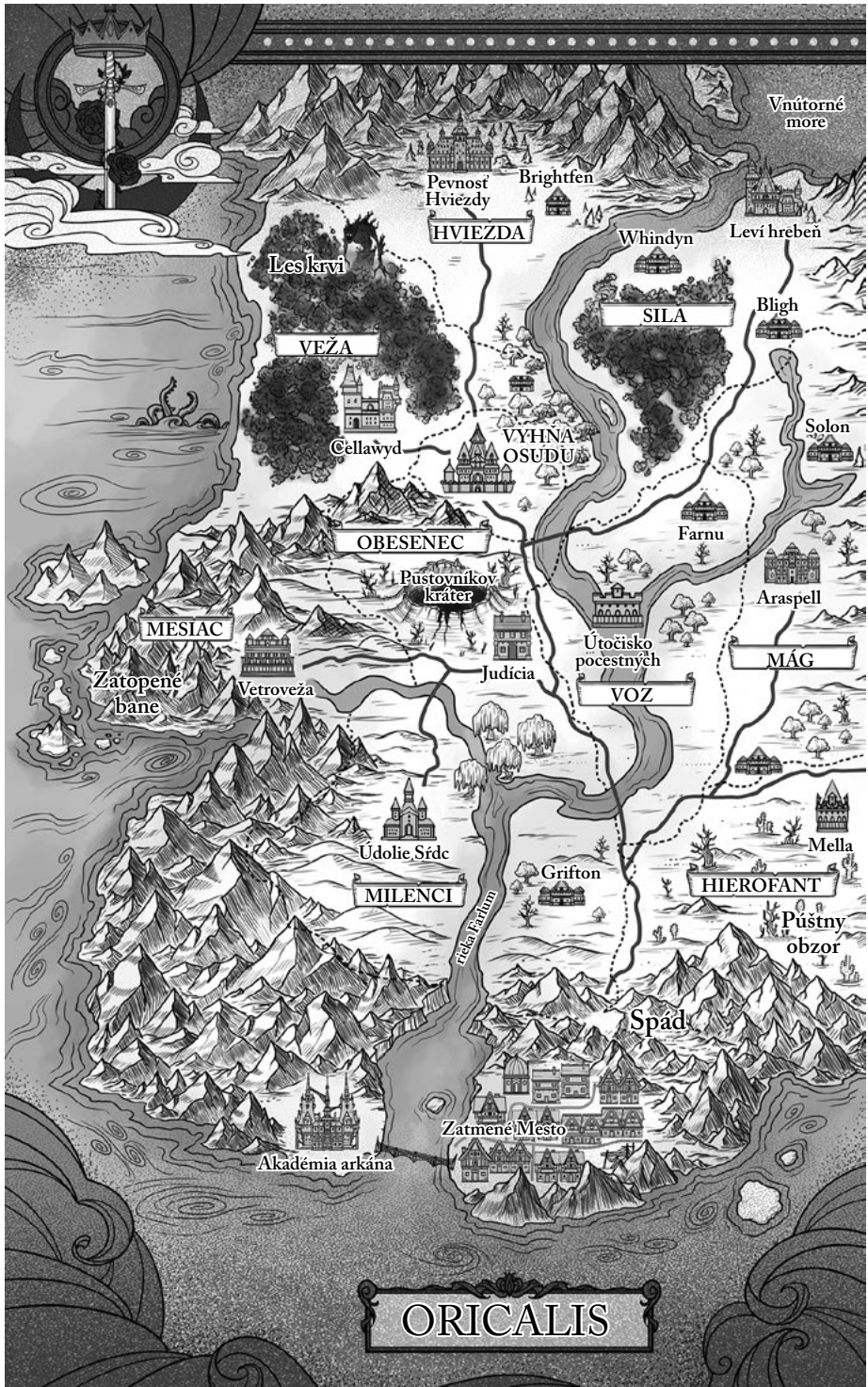
AKADÉMIA ARKÁNA

KNIHA PRVÁ

ELISE
KOVA

Preložila Zuzana Smolinská

Ljndeni

ORICALIS

ZATMENÉ MESTO

Spád

Akadémia arkána

rieka
Farlum

Osudové
výšiny

Blázny
pochod

Vrch
mincí

Klub
Osudohľadáčov

Mestský dom
Hviezdokrižných

Klub Hviezdokrižných
(ruiny)

Kamenné
schody

Riečny
park

Hlavné
námestie

Pozlátená
štvrť

Potkanie
mesto

Ravinovo
sídlo

Silasovo
sídlo

Strieborná
ulička

Hnilá
diera

Halazar

Hviezdicový
rad

Staré ruiny

Cintorin

PRVÁ KAPITOLA

Zlomiť sa alebo zomrieť, v Halazarskej väznici niet inej voľby. Ja však jedno aj druhé odmietam.

K mojej cele prichádzajú dvaja dozorcovia. Ten prvý nesie až otravne efektívny lampáš. Po takmer roku bez slnečného svetla ma aj to umelé celkom oslepuje.

Je priskoro, aby po mňa prišli. Očakávam, že prejdú popri mne, no pristavia sa pri dverách. Ani jedného z nich nepoznám, no hlavný dozorca Glavstone ich obmieňa často. Ktokoľvek by sa tu zdržal dlhšie, mohol by zistiť priveľa.

„Clara Grayswordová?“ *Graysword*. Toto priezvisko dostávali v Zatemnom Meste všetky sirotky a nechcené deti a ja som ho uviedla, keď ma zatkli, pretože svetu hlásalo, že nemám rodinu, ktorú by som so sebou stiahla do pekla.

Namiesto odpovede vzdorovito zdvihnem bradu.

„Máš sa dostaviť na audienciu.“ Muž zdvihne lampáš vyššie, zrejme aby na mňa lepšie videl. Na jeho smolu ma tu nechali zhnúť a môj výzor tomu aj zodpovedá.

„Kofká formálnosť!“ Hrdlo mám však také vysušené, že sa mi láme hlas. „A u koho?“ Dozorcovia však mlčia. Jeden z nich kľúčom otvorí ťažký zámok na mojich dverách.

Zámok sa zvyčajne odomyká raz za týždeň a naposledy po mňa prišli len pred tromi dňami. Púšťajú ma výlučne do tajnej a prepchatej komory v kancelárii hlavného dozorca Glavstona, kde mu vykladám z tarotových kariet výmenou za drobné úľavy, ak sa o čomsi takom v tejto hrobke pre živých vôbec dá hovoriť. Robila by som to však aj tak, pretože si musím udržiavať sviežu myseľ a zručné ruky. Na slobode ich budem opäť potrebovať.

Pretože či už ujdem sama, alebo si po mňa príde moja rodina, vypadnem odtiaľto. *Odmietam tu zomrieť*, sľubujem si.

Muži odstúpia nabok a ja sa vtisnem medzi nich. Keď si moje oči zvyknú na svetlo lampáša, môžem si svoje väzenie prezrieť lepšie, úprimne povedané, na môj vkus až príliš dobre.

Pri veľkej arkáne, Halazar je vskutku otrasné miesto!

Steny pokrýva vrstva špiny, krvi a ďalšej hmoty, ktorú sa radšej nesnažím identifikovať. Smrad, ktorý sa vznáša vo vzduchu si môžem len predstaviť, pretože môj nos je preťažovaný pachmi už tak dlho, že prakticky nič necítim.

Spoluväzni na nás stihnú zasyčať, kým ich ostrý jas lampáša prinúti stiahnuť sa do bezpečia tieňov cely. Podmienky z nich spravili zvieratá. Majú na sebe dotrhané handry a plazia sa po zemi v špine.

V temnote chradnú telá uväznených, ale aj ich mysle. Je to tá najbezútešnejšia väznica v celom kráľovstve Oricalis, miesto, kam posielajú tých najhorších z najhorších, vrahov, násilníkov; skrátka tých, ktorí ubližujú nevinným. A potom takých ako ja, ktorí si *dovolili* použiť arkánu bez povolenia a kontroly koruny.

Vedú ma neznámou chodbou a nahor po úzkom schodisku. Dozorca za mnou v dlani zvierá hlavicu svojho meča, no neobťažuje sa ho vytiahnuť z pošvy. Nemusí sa uchýľovať k prehnaným hrozbám, pretože je očividné, že nemám kam ujsť.

Cez štrbinu v stene navrchu schodiska mi do tváre šľahne nával ľadového vetra. Vykuknem von na spenú riekku. Stmieva sa, alebo svitá, no pri tolkej oblačnosti je ťažké určiť to presne. Prižmúrím oči, lenže vidím len hory. Aspoň však viem, že sme obrátení na západ, preč od mesta.

Keď sa nadýchnem, vzduch je natoľko svieži, až ma páli v pľúcach. Tak veľmi som si zvykla na život v nečistote, že sa ani neviem nadýchnuť čerstvého vzduchu.

„Hýb sa.“ Dozorca ma posotí dopredu. Zapotácam sa a zachytím o stenu tak prudko, že si odtrhnem kus krehkého, lámavého nechtu. Moje telo si však prežilo tolké mučenie, že túto bolesť sotva registruje.

Zastaneme pri dverách, ktoré mi vôbec nie sú povedomé. Je v nich vyrytý jediný meč, ktorý vystupuje z poľa plného oblakov. Na jeho hrote je osadená koruna a po čepeli sa z nej nadol vinú popínavé ruže.

Ikonografia hovorí jasne. Je to eso mečov. Prvá karta zo suity mečov a symbol kráľovského rodu krajiny Oricalis. Dvere po stranách strážia dvaja rytieri v striebornom brnení. Takže títo tu nie sú mestská stráž ani väzenskí dozorcovia, ale *kráľovskí rytieri*. Sú to Stellis, čiže hviezdni. Ide o elitnú organizáciu tých najlepších bojovníkov z celého kráľovstva, ktorí odprisahali vernosť korune a podujali sa dozeráť na dodržiavanie jej zákonov. Ich zručnosť prekonáva len ich povestná krutosť. Z ozdobných vejárov maličkých mečov, ktoré majú vyrezané na svojich helmách, im cez uši padajú holubicovobiele a havranie pierka.

Na chvíľu sa ocitnem mimo Halazaru, naspäť v Zatmenom Meste, kde ma strieborný štít jedného zo Stellis pridržoval na zemi pred sudcom z klanu Obesenec. Spomínam si, ako ma dlážka chladila na líci zalievanom horúčavou z nesmiernej hanby. Varovali ma, že mierim priamo do pasce, no ja som do nej aj tak vošla.

Mám čo robiť, aby som zachovala pokoj. Mám čo robiť, aby sa mi neroztriasli ruky a aby som zostala pevne ukotvená v prítomnosti, no sudcov hlas mi znie v hlave ako ozvena: *Výnosom koruny si odsúdená na doživotie vo väznici Halazar.*

„Vaša výsosť, priviedli sme väzenkyňu,“ oznámi rytier Stellis cez zatvorené dvere.

Výsosť? Ale nie! Nie, nie, nie, nie. Zachváti ma prudká túžba ujst’.

„Doved’ ju,“ šepne z tieňa panovačný hlas, z ktorého ide asi také teplo ako z najtemnejšej zimnej noci.

Dvere sa otvoria a za nimi sa objaví veľkoryso zariadená izba, ktorá na mieste ako Halazar nemá čo robiť. Po oboch stranách dverí sú štyri skrinky z tisového dreva. Je to známka luxusu, pretože tento druh dreva sa používa skôr na výrobu atramentového prášku než na nábytok. Ťažké zamatové závesy bránia chladu vojsť do miestnosti a neprepúšťajú takmer žiadne svetlo.

Už len z tej čírej pompéznosti ma strasie. V jednom z dvoch krídlových kresiel je pohodlne usadený muž v čiernom odeve, rovnako exkluzívnom ako vybavenie miestnosti. Jeho chodidlá spočívajú priamo na chrbte hlavného dozorcú Glavstona.

Dozorcove svalnaté ruky sa chvejú pod váhou piet aj v dôsledku obrovského množstva rezných rán na jeho tele. Bledosť jeho pokožky ostro kontrastuje s farbou krvi, čo brutalitu celého výjavu len podčiarkuje.

Za iných okolností by som sa pri pohľade na dozorcú v tomto stave len spokojne usmiala, ak by mi nestáli všetky chlpy na tele. Akoby ešte aj vzduch okolo muža v kresle šepkal: *Daj si pozor.* Akoby sa ho aj svetlo bálo.

Muž oproti mne je Kaelis, druhý z troch synov panovníka Oricalisu, pán obrátených arkán a riaditeľ Akadémie arkána. Princ, ktorý dokázal rozdrviť celý urodzený klan na prach. Pokiaľ viem, mal prsty v smrti mojej mamy a pravdepodobne to bol on, kto ma dostal do Halazaru.

„Clara Grayswordová.“ Rozpráva pomaly, akoby sa mu to ťažko vyslovovalo. Ak ho priezvisko Graysword tak popudzuje, rada by som sa pozrela, ako by mu to šlo s mojím skutočným priezviskom. Lenže to je jedným z mojich najlepšie strážených tajomstiev.

„Vaša kráľovská výsosť.“ Prinútim sa k neutrálnemu, takmer unudenému tónu, predstierajúc, že som nestrávil každý jeden mesiac uplynulého roka preklínaním jeho mena a snovaním pomsty.

„Posaď sa.“ Na perách sa mu rozhostí úškrn.

Najradšej by som mu napľula do tváre, no spravím, čo mi káže. Vstúpim do miestnosti a obídem kaluž krvi, ktorá presakuje spod dozorcú. Keď okolo neho prechádzam, lepšie sa prizriem jeho ranám. Každá z tých stoviek pochádza z dokonalého rezu, všetky sú čisté a s ľahkosťou prechádzajú aj cez dozorcov hrubý kožený kabátec. Počula som o škodách, ktoré dokáže karta rytiera mečov napáchať v rukách zručného arkánistu. Nikdy som však nevidela dôsledky naživo a necítila dostatočnú nenávisť, aby som si to na niekom vyskúšala sama.

Samozrejme, to bolo predtým, než som stretla Kaelisa.

Usadím sa oproti princovi a zadívam sa naňho rovnako skúmavo, ako si on premeriava mňa.

Na princovi Kaelisovi je všetko akési tvrdé a drsné, akoby zadanie pre umelca znelo zobraziť tú najbrutálnejšiu predstaviteľnú verziu maskulinity. Jeho čierne kožené lakované čížmy sa lesknú sťa zrkadlo. Úzke nohavice mu obopínajú statné stehná. Spod voľného pláštá, posiateho tisíckou mečov, zručne vyšitých striebornou niťou, sa mu nenápadne črtá čierna košela s golierom. Z retiazky na jeho krku z tmavých plieškov sivej ocele visí meč s korunou na hlavici. Tmavofialové až čierne vlasy mu v strapatých vlnách padajú do tváre a halia jeho oči večným tieňom.

Vyžaruje z neho moc a rozvaha, aktuálne presný opak môjho vlastného rozpoloženia. Moje vlasy neboli nikdy ktovieako výrazné, či už textúrou, alebo svojou tmavohnedou farbou, no teraz ich mám aj tak nahrubo zastrihnuté pri ušiach. V brlohoch Halazaru nie je možné zabrániť, aby sa nezauzlili. Moja väzenská rovnošata vyzerá, akoby som si ju od príchodu sem nevyzliekla. Z odpovedá to skutočnosti.

„Ak vieš, kto som, zrejme tušíš, prečo som tu.“

Končeky prstov spojí pred sebou a potom priloží k tenkým perám.

„Mám isté podozrenie, vaša výsosť.“ Je trpké osloviť ho tým titulom.

„Výborne. A dobrá správa je, že stále dokážeš konverzovať. Halazar zvykne ľudí... umlčať,“ zamrmle.

Umlčať? Chcel azda povedať: zlomiť? Zdrviť? Niežeby som s veľkou väčšinou miestneho osadenstva tohto prekliateho miesta súcila,

no je nás tu hneď zopár takých, ktorých potrestali len za opovážlivý pokus zlepšiť kvalitu života sebe a svojim milovaným.

Kaelis vytiahne z vrecka svojho plášťa balíček kariet. Každá jedna je maľovaná ručne, s precíznymi detailmi. Farby, symboly, každý jeden ťah štetca je bezchybný. Balíček mu dokonale padne do jeho dlhých elegantných prstov. Tarotové karty hodné princa. Pomyslenie, že chlap ako on dokáže stvoriť toľkú krásu, je neznesiteľné.

Dala by som hocičo za to, aby som si mohla každúčku z kariet prezrieť. Hoci vedľa mňa práve na smrť krváca muž a oproti mne sedí môj najväčší nepriateľ, dokážem sa sústrediť len na to úchvatné umelecké majstrovstvo. V dlaniach mi šklbne tik, keď ich zamieša a s dramatickým gestom jednu z nich vytiahne, namiesto toho, aby ju povolal z balíčka mágiou.

„Mám pre teba zopár otázok, Clara. A hoci som si istý, že budeš priam stelesnením úprimnosti, obávam sa, že nemôžem len tak veriť slovám odsúdenej.“ Vybratú kartu si položí do dlane.

Je to deviatka mečov. Na posteli leží žena, ktorú spolovice prikrýva plachta. O matrac je pribitá deviatimi čepeľami a tvár má zvrastenú nevýslovnou bolesťou.

Takúto kartu musel maľovať takmer celý deň, pretože zmysel pre detail a tým aj moc, ktorou karta disponuje, je neskutočný. Mój nesmierny úžas sa však mieša s nevýslovnou hrôzou, pretože viem, čo táto karta znamená. Je mi jasné, čo bude nasledovať. Vlastne ma prekvapuje, že ju proti mne nepoužili počas môjho procesu. Predpokladala som, že to bolo preto, že môj osud bol spečatený, prv než sa proces stihol začať. Prečo by plytvali kartou na takých ako ja?

„Môžem ťa poprosiť?“ osloví ma, akoby som mala na výber spraviť aj čosi iné, ako zhlboka sa nadýchnuť a položiť dlaň na deviatku mečov.

Objaví sa strieborný záblesk a vzápätí kartu spália studené biele plamene. Oheň sa premení na deväť ražňov plných svetla a tieňa, ktoré bez bolesti prevrtávajú jeho aj moju ruku, a tým sa naše dlane spoja. Princove oči žiaria intenzívnym jasom.

Zachváti ma triaška a na okamih sa v tej mágii stratím. Napätie nahromadené v mojom zanedbanom, utýranom tele začne odrazu miznúť z pliec. *Uvoľni sa, šepká mi magická karta, len sa tomu poddaj...*

„Tvoje meno?“

„Clara,“ odvetím, hoci to predsa už vie. Jeden z trblietajúcich sa mečov zmizne.

„A prečo si tu, Clara?“ Zjavne sa so mnou zahráva.

„Za nelegálne maľovanie, predaj a použitie tarotových kariet bez toho, aby som najprv ukončila Akadémiu arkána a bola umiestnená do niektorého z klanov,“ odpoviem. Slová znejú z mojich úst cudzo, akoby som bola prinútená vysloviť ich neviditeľnými vláknami, ktoré sa mi pohybujú v hrdle.

Ďalší meč zmizne.

Potlačím nutkanie chrstnúť mu do tváre, že ak by nebolo jeho, jeho rodiny a ich zákonov, ktoré kontrolujú výučbu a využitie arkán, ľudia ako ja, ľudia bez peňazí a prístupu k rôznym zdrojom, by sa k takým činom nemuseli uchýľovať. A to len preto, že iba vďaka nelegálnym maliarom, ako som ja, môže prostý ľud kráľovstva vidieť, ako by arkána dokázala zlepšiť ich životy.

„Takže ťa do Halazaru dostalo nelegálne maľovanie.“ Tľoskne jazykom. „A čo si robila po svojom uväznení?“

„Maľovala som karty na príkaz hlavného dozorca Glavstona.“ Tretí meč je odrazu preč.

„Ty suka,“ zavrčí dozorca a zazrie na mňa, akoby som to bola *ja* kto zradil *jeho*.

„Možnože aj som,“ prehodím nenútene a zdá sa mi, že princ ticho vyprskol do smiechu.

Pobavenie však rýchlo skryje a prísne pokrúti hlavou. „Koľko kariet si pre dozorca v priebehu uplynulého roka namaľovala?“

„Stovky, možno aj tisícku.“ Je to vágna, no úprimná odpoveď. Ne počítala som to. „Často som ich vyrábala aj niekoľko hodín denne.“ Ďalší meč zmizne.

„Z ktorých skupín?“

„Z každej suity malej arkány.“ Piaty meč sa stratí.

„Aj nejaké z veľkej?“

„Neviem, ako namaľovať kartu veľkej arkány. To nevie nikto,“ odvetím jednoducho a šiesty meč je preč. Táto mágia sa už dávno vytratila, ak vôbec niekedy existovala. Teraz je to už len mýtus.

Princ sa len uškrnie. „Namaľovala by si kartu veľkej arkány, ak by si vedela ako na to?“

„Pokúsila by som sa,“ priznám. Moja matka bola učiteľkou arkán a vždy ma pred čímisi takým vystríhala. Tvrdila, že sa to doposiaľ nikomu nepodarilo a že by som mala svoje nadanie využiť iným smerom. Ak by sa mi to predsa len podarilo, vraj by ma to priviedlo do nešťastia. Ja som však vždy mala trocha problém riadiť sa príkazmi, ak sa mi naskytla vhodná príležitosť. Keby som bola mala čo i len predstavu, kde začať, viem, že by som to skúsila.

Ostali už len dva meče.

Princ Kaelis nakloní hlavu a skúmavo sa na mňa zadíva, akoby som bola nejaké zvieratko.

„Nuž, zdá sa, že si sa počas svojho pobytu tu príliš nepoučila,“ skonštatuje vážne. „Ludia ako ty, ktorí riskujú starostlivo určený poriadok arkán, sú pre našu spoločnosť nebezpečenstvom, pretože vkladajú moc do rúk takých, ktorí s ňou nevedia správne disponovať. Ak sa niekto nedokáže zo svojich chýb poučiť, je potrebné zasiahnuť. Čo myslíš, ako by som sa mal porátať s tebou?“

„Milosrdne,“ vyhrknem a ani ja sa neubránim úškrnu, keď to poviem.

Zachechce sa a jeho slizký úsmev, podobný mačke chystajúcej sa k útoku, sa rozšíri do úškrnu predátora. Zostal len jeden meč, jedna otázka. Obávam sa, že to bude tá najhoršia a snažím sa na ňu pripraviť.

„Kto to bol?“

„Kto bol čo?“ Do dlane mi vrazí ostrá bolesť a postupuje do ramena. Je to trest za nezodpovedanie otázky.

„Kto v Akadémii arkána poskytol tebe a tomu vášmu malému sprisahaniu prístup k mojim zdrojom?“

Stisnem čelusť tak pevne, až mi v nej zľahka pukne. Zuby ma boľia. Nie. *Nie!* Napomínam samu seba, pretože nesmiem povedať jej meno, ani teraz, keď sa cítim, akoby mi neviditeľný nôž pomaly skalpoval kožu na ruke od zápastia až po rameno.

„Ja... ja...“ Snažím sa z odpovede vykrútiť a od bolesti už nedokážem poriadne premýšľať. Akoby mi ruky namočili do vriacej kyseliny.

Kaelis stiahne nohy z Glavstonovho chrbta a nakloní sa ku mne. Svetlo mágie, ktoré prežaruje spod našich dlaní, dodáva bledým líniám jeho tváre mátožný výraz a zvýrazňuje tieň pod jeho očami a v prepadnutých lícach.

Keď naňho teraz hľadím, premýšľam, či zvesti o ňom nie sú ozaj pravdivé. Údajne sa narodil z prázdna a dokáže použiť obrátenú arkánu, čo je ohavnosť, o ktorej hovoria len ľudové povesti. Takisto sa vraví, že pomocou zvrátenej mágie jedinej zo svojich kariet zničil klan Pustovník, ktorý je dnes už len spomienkou.

„Povedz mi to.“

Čelusť zovriem pevnejšie a mlčím. Vzala som všetko na seba, aby netrpel nik z mojich milovaných. Odmietam stratiť kohokoľvek ďalšieho z mojich najdrahších. Nie pre niekoho ako *on*.

„Priznávam, že som ohúrený koľkú bolesť dokážeš pretrpieť, berúc do úvahy v akom patetickom stave aktuálne si.“

Vycerím naňho zuby, no vtom sa meče pod mojou pokožkou dostanú až k hrudníku. Snažia sa z neho vypudiť moje pľúca.

„Lenže ako sama vieš, bolesť sa bude len a len stupňovať. Takže, Clara, povedz... kto kradol z Akadémie arkána moje zdroje?“

„Študentka...“ Dostaví sa krátkodobá úľava, no žiarivý meč nad mojou dlaňou nezmizne a ani bolesť.

Hoci ho moja tvrdohlavosť prekvapujúco pobaví, trvá na svojom. „Meno. Dobre vieš, že chcem počuť *meno*.“

„Clara je meno.“ Pomaly mi dochádzajú nápady. Hrdlo sa mi bolestivo sťahuje, keď sa vyhýbam odpovedi, ktorú si mágia žiada. Do svalov sa mi zaboria tisícky nožov a pred očami vidím hviezdičky. Som taká zoslabnutá, až ma bolesť privádza na pokraj bezvedomia.

Prsty zovrie okolo mojich a naše ruky sa zachvejú. Akoby sa mi fyzicky snažil vraziť poľavujúce vedomie naspäť do môjho tela. „Chcem vedieť meno študentky, prípadne študentov, ktorí ti poskytli prístup k potrebám na farbenie vyhradeným len pre akadémiu?“ zavrčí.

„Arina.“ Vypadne to zo mňa ako šíp uvoľnený z tetivy. Slovo prepáli miestnosťami väznice Halazar cez rieku až k pevnosti, v ktorej akadémia sídli a kde moja malá sestrička, moja jediná žijúca pokrvná príbuzná, ešte študuje. Zrejme však už nie nadtľho. Moja slabosť ju práve odsúdila na smrť. Zaplaví ma ľadová hrôza, zákernejšia ako tá najbrutálnejšia zima.

„Dobre. Skrátka mi to nedalo.“ Princ stiahne ruku a striebisté svetlo pohasne. Bolesť je v okamihu preč, no namiesto nej je tu zdrvujúca ťažoba. Musím pozbierať všetku svoju silu, aby som sa nezvalila na stoličku.

Vstane a vo svojej výške sa nado mnou doslova týči. „Tebe už ostáva len jediné.“

Zdvihnem k nemu tvár a nenávisť v očiach vôbec nezakrývam. Zdá sa však, že môj odpor ho ešte viac povzbudzuje. *Zvrátený bastard.*

„Odsudzujem ťa na trest smrti, ktorý sa vykoná pri východe slnka, Clara Grayswordová.“ Zdá sa, že mu prehlásenie spôsobuje nekonečnú radosť.

„Čože?“ Šok mi zjemňuje hlas. Veď ma odsúdili na doživotné väzenie. Aspoň mi ponechali šancu dýchať a snovať útek. Nemala som ktovieako veľké šance, no bola tu nádej.

Kaelis vykročí k dverám a kývne na Stellis, ktorí priskočia ku Glavstonovi a vynesú ho z miestnosti.

Venuje mi ešte jeden pohľad ponad plece. „Uži si svoju poslednú hodinu nažive, zradkyňa arkán.“

Dvere sa za ním hlasno zatresnú a zavrú na závoru.

DRUHÁ KAPITOLA

Takže mám hodinu. Nie je to veľa času, no postačí na to, aby som sa pozbierala a naplánovala ďalšie kroky.

Sťažka preglgnem a opriem sa v kresle. Panikou by som len premárnila drahocenné minúty a viedla by k zbytočne ľahkovážnym činom. Arina potrebuje, aby som bola rozvážna a premýšľala strategicky. Môj útek a následné varovanie môže byť to jediné, čo ju uchráni od hrôzostrašnej smrti Kaelisovou rukou, alebo ešte horšie, pred tým, aby bola označená a odšikovaná do mlynov.

Najprv podídem k skrinkám, ktoré sú, prirodzene, pozamykané, no zámky sú natoľko chabé, že prakticky len plnia dekoratívnu úlohu. Vrátim sa ku kreslám a zo saténového čalúnenia vypáčim jeden z klincov. Je dlhý dostatočne na to, aby dokázal otvoriť jednoduchý zamykací mechanizmus na dverách skrinky. S pomocou klinca a hrubej sily zámok vylomím a dvierka sa otvorí.

V prvej skrinke objavím niekoľko zaprášených fliaš vína, a tak rýchlo pokračujem k ďalšej, plnej kníh o arkánach. Musím sa ovládnuť, aby som v nich nezačala listovať.

Nuž, ak mám ozaj zomrieť, aspoň to bude s dobrou knihou v ruke a spí-tá takmer do bezvedomia.

Musím pokračovať.

„Zásah.“ Keď sa otvoria dvierka ďalšej skrinky, zaškerím sa od ucha k uchu. Tak dávno som sa naozaj neusmiala, až ma to zabolí. „Kaelis, ty zasratý idiot.“ Arina vždy lamentovala nad tým, že princovi nič neuniklo, čo jej komploty na akadémii značne komplikovalo. Na základe toho, čo som práve objavila, by som si však dovolila oponovať.

Jedine, žeby... jedine, žeby chcel, aby som to tu našla, a preto ma v miestnosti nechal bez dozoru. Je to celkom možné. Napriek tomu to však nemení môj plán, pretože alternatívou je istá smrť. Keď mám šancu, chopím sa jej.

Skrinka je plná nástrojov na maľovanie kariet. Obsahuje štetce s ľudskými vlasmi vo všetkých veľkostiach, kanistre so vzácnymi pigmentmi aj fľaštičky s olejovou farbou pripravené na namiešanie paletovým nožičkom. A potom je tu moja najobľúbenejšia časť: kalamáre a perá.

Jednu celú poličku zaberajú prázdne karty. Bruškom palca prebehnem po ich hrane, vychutnávajúc si dotyk papiera na pokožke. Toto tu je sen každého maliara.

Neobťažujem sa ani len zahľadiť za sebou stopy, nemám na to čas. Mojou jedinou šancou je dostať sa od Halazaru čo najďalej a čo najrýchlejšie.

Maľovanie jednej karty dokonca aj s tým jednoduchým minimalistickým vzorom, mi aj tak zaberie takmer desať minút. Kým na dlážke rozkladám potrebné zásoby, v duchu si prechádzam suity tarotových kariet, s ktorými viem pracovať najspoľahlivejšie. Napokon sa rozhodnem namaľovať tri a pustím sa do práce.

Vytiahnem dva kanistre s práškom, jeden určený na karty mincí a druhý na poháre. Oba sú však prázdne. Zakľajem a vytiahnem tretí, na palice, no ani v ňom nič nie je. Jediný, v ktorom sa ešte nachádza aspoň trochu atramentu v prášku, je štvrtý. Zadívam sa na dúhovo sa lesknúci obsidiánový prášok. Meče... čiže absolútne nepoužiteľné na to, čo od kariet potrebujem ja.

Aj keď by to nemalo byť možné, nejako zariadim, aby to zafungovalo.

Každá suita vyžaduje svoj vlastný, unikátny pigment. Prakticky každý arkánista, ktorého som kedy stretla, vedel meče maľovať iba s pomocou prachu zo sokolích pierok z Pustých hôr, mince zo sušených a drvených bobúľ z Púštného obzoru, palice z popola tisu z Kravavých lesov, kde sa to len hemží príšerami, a poháre z rozdrvených kryštálov z hlbín Zatopených baní. Dokázať maľovať akúkoľvek suitu akýmkoľvek prachom je dar, ako by povedala moja mama. Dokonca ani v jej schopnostiach to nebolo.

Nech som sa snažila akokoľvek, túto svoju schopnosť som nedokázala naučiť nikoho iného.

Do dvoch kalamárov naberiem prášok a zmiešam s pár kvapkami vody z fľaše prichystanej v skrinke. Potom si do končeka prsta pichnem atramentovým perom a pri hrote sa sformuje kvapka krvi. Prst podržím nad kalamárom a nechám krv kvapnúť do atramentu.

Krv nie je v procese pre arkánistu nevyhnutná, no je to jediný spôsob, ako pigment určený pre jednu suitu použiť na maľovanie inej. Mama ma naučila nechať mágiu tiecť organicky a dovoliť kartám, aby sa stali predĺžením mňa samej. Mala som kus šťastia, keď som náhodou zistila, že rovnaký prístup funguje aj pri miešaní pigmentov.

Atrament sa tým nabil mojou silou a ja sa môžem pustiť do práce. Hoci mi v hlave tikajú hodiny, moja ruka je pevná. Robila som to už toľkokrát, že je to pre mňa absolútne prirodzené. Kreslila som, prv než som sa naučila čítať.

Maľovanie kariet sa mi stalo záchranným lanom. Keď som sa po prvý raz v živote ocitla sama a o hlade, mala som trinásť. Náš otec zmizol už dávno a matka bola po smrti. Bola tu len Arina, ktorá ma zúfalo držala za ruku. Uvedomila som si, že by som svoju schopnosť mohla premeniť na jedlo a ochranu. A Arina, tá malá rozmarná rebelka, nasledovala môj príklad.

Keď mám tri karty hotové, dve zastrčím do pásu látky okolo mojich prs. Tretiu si pritisnem na hrudník a tá sa so zábleskom smarag-

dového svetla vstrebe do môjho tela, ktoré zaplaví mágia. Naplní ho. Našartuje.

Páza mincí garantuje výborne zvládnuť v konkrétny deň jednu úlohu. A práve teraz sa potrebujem stať expertom na lezenie. Čo mi chýba do sily, musím vykryť svojou zručnosťou.

Odhrniem záclonu a zažmurkám do sivastého svetla. V diaľke vidím trblietajúcu sa siluetu Zatmeného Mesta. Je dostatočne blízko na to, aby som tam preplávala, no dostatočne ďaleko na to, aby sa len blázni podujali skočiť do spenených vôd tam, kde sa rieka Farlum vlieva do mora.

Dnes som takým bláznom ja.

Otvorím jedno z ďalších okien, vykuknem na príkry múr väznice a sťažka preglgnem. Voda podo mnou sa ťahá tým ďalej, čím viac sa na ňu dívam. A je prihlboko na to, aby som si trúfla skočiť.

Keď nohu prehodím cez okno, pomyslím si, že aj s mojím aktuálne abnormálne veľkým šťastím, je toto tu samovražda. Lenže iné možnosti nemám a som zúfalá. Aj keby som práve nahrávala princovi do kariet, musím to risknúť a zabojsovať.

Začnem liezť nadol a cítim, ako mnou prúdi mágia pážata mincí. Ľadová skala mi znečitlivie prsty, no napriek tomu sa jej pevne držím. Prsty na nohách nájdu oporu v popraskanom a vetrom ošľahanom kameni. Vďaka kartám presne viem, ako rozložiť váhu a stisnúť chvejúce sa svaly, aby som vykompenzovala silu, ktorú som stratila. Postupujem pomaly, kúsok po kúsok.

Lenže vtom do boku budovy šľahne nápor vetra a stena sa mi pod chodidlom začne drobiť. Stratím rovnováhu a zapotácam sa. V hrdle sa mi formuje výkrik, no podarí sa mi ho potlačiť. Sklopím pohľad a keď si uvedomím, ako vysoko stále som a ako ďaleko je rieka a rozoklané kamene v nej, zatočí sa mi hlava. S námahou telo opäť prilepím k múru a z nosa sa mi začne valiť krv, je to však lepšie ako pád.

Keby som nebola mala dostatočné zručnosti na to, aby som seba a Arinu uživila nelegálnym maľovaním kariet, ako najstaršia osoba v domácnosti by som si zarábala presne takýmto lezením, štvierajúc sa

dole a zase nahor obrovskou priepasťou známou ako Spád, aby som tam pozbierala pierka vzácnych sokolov, ktorí v nej hniezdia, a ktoré sa následne spracúvajú na atrament. Liezla by som, kým by mi nezliezli všetky nechty a nepolámali sa všetky prsty na nohách. Kým by ma prsty na rukách nezradili a nepadla by som do kaňonu, a moje meno aj tvár by sa stratili v hmlách priepasti Spád naveky.

Údajne sa presne to stalo našej matke, aspoň tak mi to tvrdili vymáhači. Nikdy som tomu klamstvu neverila. *Bola zavraždená*. Jej lano ktosi prerazal. Lenže kto a prečo? Na tieto otázky som odpoveď stále nepoznala, hoci práve snaha odhaliť pravdu a vykonať pomstu ma priviedla do tejto šlamastiky.

Dôverujúc pážatu mincí, ale aj vlastnej mágii a sile, pokračujem ďalej. Svaly sa mi trasú a hrozí, že ma zradia, preto začnem premýšľať nad spôsobmi, ako by Kaelis mohol Arine ublížiť. Hoci by to moja tvrdohlavá sestrička nikdy nepripustila, potrebuje ma.

Konečne sa mi podarí dostať až na spodok múru. Túžim po jedinom: zvaliť sa na zem a poriadne sa vydýchať, no prinútim sa pokračovať. Odhadujem, že z mojej hodiny uplynulo už štyridsaťpäť minút a princ Kaelis je určite z tých, ktorí by po mňa prišli pokojne skôr. Ak budem ešte stále na Halazarskom ostrove, keď odhalí môj útek, je po mne. Mojou jedinou nádejou je dostať sa cez rieku, kým zistí, čo je vo veci.

Kúsok odo mňa zbadám čln. Žeby práve na ňom prišiel princ? Je dostatočne malý na to, aby som ho dokázala veslovať aj sama a ja tu navyše očividne sama som. Už-už sa k nemu chystám vykročiť, ďakujúc svojmu nevýslovnému šťastiu, no vtom sa zháčim. Je to príliš jednoduché. Zahráva sa so mnou. Toto tu musí byť pasca. A ak by aj nebola, v člne budem nápadná.

Plávať je v mojom oslabenom stave síce šialenstvo, no aj tak mi to pripadá ako bezpečnejšia možnosť.

Načiahnem sa po jednu zo zvyšných kariet a vylovím eso pohárov. Kartu položím na vodnú hladinu a zľahka sa jej dotknem. Kvapky sa okamžite zdvihnú a vytvoria okolo mňa oblúk. Zabalía ma v surovej moci. Viečka mi zaklipkajú a keď vdýchnem starobylú mágiu esa po-

hárov, prvej karty z tejto suity, zavriem oči. Jej sila mi prepožičiava schopnosť vládnuť vode.

Každú suitu z malej arkány ovláda jeden zo živlov. Palice sú oheň, meče sú vzduch, mince zem a poháre voda. Karty od dvojky po kráľa majú každá unikátne vlastnosti... no eso? To je začiatok. Prapôvodná esencia suity.

Zhlboka sa nadýchnem, vydýchnem a s mantrou *šťastie je mi naklonené* skočím do rieky.

Ladová voda mi okamžite vyrazí dych, no napriek tomu začnem kopat nohami, aby som udržala hlavu nad hladinou. Vďaka námahe sa dokážem aspoň trochu zohriať a s mocou esa sa mi podarí získať akú-takú kontrolu nad nespútaným živlom. Takmer bez úsilia prechádzam menšími vlnkami, no tie väčšie sa cezo mňa aj tak prelievajú.

Strácam pojem o čase, no princ Kaelis moju neprítomnosť už určite odhalil. Hľadá ma. Uvidí dôkazy a dovtípi sa, čo som spravila. Možno je mi už dokonca v päťách.

Pokračuj. *Plávaj!* prikazujem sama sebe pri každom zalapaní po vzduchu. Opúšťajú ma však sily a s nimi aj mágia. Hrozí, že ma prúd vtiahne pod hladinu a mesto vyzerá stále také vzdialené.

Pomyslím na Klub Hviezdokrížnych, na všetko to pohodlie, ktoré mi kedysi poskytoval, a to mi dodá silu. *Moji priatelia. Nie, bola to moja rodina.* Bristara sa ujala mňa aj Ariny a dala nám nádej. Aj počas tých najtemnejších dní v Halazare moje myšlienky neustále zabiehali k Arine, Gregorovi, Renovi, Jure, Twinovi, Bristare... Dokonca aj keď mi rozum vravel, že sa ma vzdali, srdce tomu odmietalo veriť. *Čakajú na mňa. Rátajú so mnou,* pripomínam si.

Vtom sa cezo mňa prevalí voda. Stiahne ma na miesto, kde na mňa čaká len chlad a ťaživá temnota. Vo vírivých vodách číhajú moje nočné mory, aby sa zhmotnili v realite. Hrozia, že mi z pľúc vytrhnú posledný dych.

Nezáleží však na tom, aká temná je noc, pretože sa odmietam vzdať šance na úsvit.

Chytím sa hrude, kde ešte čaká posledná karta, môj najobľúbenejší typ maľovania. Už som ich musela vytvoriť niekoľko tisíc. Deviatka pohárov je kartou želaní, a tak poskytuje šancu mierne pozmeniť osud.

Zachráň ma, prajem si.

Deviatka mečov sa premieša so zvyškami moci esa. Voda sa rozostúpi a ja v záblesku fialovomodrej mágie vyplávam na hladinu. Zhlboka sa nadýchnem, chytím dych a poriadne kopem. Breh predsa už nie je tak ďaleko a ak udržím hlavu nad vodou, zvládnem to. Som tak blízko!

A presne v tej chvíli začujem ponad vlny cinknutie mágie. Vodu prereže zvuk podobný lúpaniu strukov a pochmúrne svetlo zažiari zo stvorenia, ktoré žiadne svetlo neznesie. Bolo jasné, že ma šťastie časom opustí...

Moje najhoršie obavy sa napokon naplnia. *Ten hajzel dobre vedel, že ujdem.* Stavím sa, že už od súdu vedel, že ma raz zabije, a v Halazare ma nechal hniť len preto, lebo mohol. Arina sa v ňom vôbec nemýlila.

Môj život je preňho len zábavkou, preblesne mi hlavou posledná myšlienka, kým do mňa udrie s prasknutím magický výboj, svaly mi skrúti v bolestivom krčci, prevalí sa cezo mňa ďalšia vlna a potom celý svet stmavne.

TRETIA KAPITOLA

Držia ma v bezvedomí. Vždy keď aspoň čiastočne precitnem, objaví sa akási postava, aby ma zahнала naspäť do snov nápojmi, ktoré mi lejú do hrdla alebo magickými výbojmi, z ktorých mi brní telo. Do miestnosti presvitá svetlo, no keď otvorím popraskané, suché viečka, jemný dotyk prstov mi ich okamžite zavrie. Hlasy silnejú a tichnu, no žiaden z nich si nedokážem zaradiť.

Keď sa konečne so šklbnutím preberiem, snažím sa ostať pri vedomí, kým sa mi svet navôkol opäť rozplynie. Kým mi ho oni, hoci neviem kto sú, zase zoberú.

„No tak, no tak,“ upokojuje ma postaršia žena. „Zažili ste toho dosť. Odpočívajte.“

Som si istá, že som v tejto miestnosti ešte nikdy nebola. Rozhodne by som si natoľko odporne pompézne miesto zapamätala!

Každý kus nábytku aj zarámované maľby zdobí striebro. Na každej strane miestnosti stojí desať pilierov z čierneho mramoru. Sú tu dve sedenia, jedno hneď pri nohách postele, na ktorej ležím, a druhé pri vzdialenom kozube, na ktorom by pokojne mohli piecť

aj medveďa. Sviečky lustrov vrhajú na nesmierne temný priestor mäkké svetlo, ktoré ožaruje všetky zvláštnosti a kuriozity, ktorými sú steny doslova prepchaté. Pôsobilo by to klaustrofobicky, ak by celá miestnosť nebola natoľko rozlahlá. Vďaka rozmerom a množstvu netradičných predmetov mám z priestoru pocit, akoby som bola v múzeu. Je to tu chladné a oveľa sterilnejšie ako typická spáľňa.

Napriek tomu však predpokladám, že to spáľňa je. Chúlím sa v posteli s baldachýnom s rozmerom malého bytu. Je z čierneho kameňa, lemovaná ťažkými závesmi. Nekonečný oceán prešívaneho zamatu s občasnými ostrovčekmi kožušiny pri mojich chodidlách pod sebou ukrýva veľkorysé hodvábné prikrývky.

„Kde, pre štyri suity, som sa to ocitla?“ dožadujem sa informácie. Prísne na ženu zazriem a ľutujem, že pri sebe nemám žiadnu zbraň. Nanešťastie nemám vôbec nič, dokonca ani len svoje dotrhané handry z väznice. Ktosi ma obliekol do šifónovej nočnej košele a môžem len dúfať, že to bola ona.

„V Akadémii arkána,“ odvetí okamžite, hoci som skôr čakala, že ma bude naťahovať. „Som Rewina, komorná jeho výsosti.“

Komorná? Čiže nie majordómka? Aké zvláštne... Lenže princov neortodoxný prístup ku kategorizovaniu služobníctva je to posledné, čo by ma malo teraz trápiť.

„Prečo som na akadémii?“ Za oknami, lemovanými neprekvapivo ďalšími ťažkými zamatovými závesmi, sa v dialke na druhej strane ústia rieky Farlum ligoce Zatmené Mesto. Impozantný múr stojí na mieste, kde sa vlieva do mora. Slúži ako most, ktorý spája mesto a akadémiu, a zároveň kráľovskej rodine umožňuje kontrolovať všetok obchod v kráľovstve a priliehajúcich oblastiach.

„Predpokladám, že vám to vysvetlí princ.“ Ide o ústupok princovej autorite, alebo ani ona netuší, prečo som tu? Za jej zdanlivo láskavým úsmevom, vráskami okolo očí a riedkymi sivo-bielymi vlasmi sa skrýva pravda. Rewina mi vzdialene pripomína Bristaru, hoci musí byť staršia než matróna Klubu Hviezdokrižnych. „Mám povinnosť mu

oznámiť, keď sa preberiete. Ospravedlňte ma,“ povie zdvorilo, akoby som tu disponovala akoukoľvek autoritou.

Komorná odíde a ja som tu odrazu sama.

Okamžite odhrniem prikrývku a nohy spustím z postele. Pôsobí, akoby bola poschodie vysoká, a keď z nej s námahou sklznem, pukne mi v kolenách.

Každý kúsok tela ma bolí. Priam vŕzga. Nohy mám neisté a brucho celkom prepadnuté. Cítim sa dokonca horšie, ako keď som opúšťala väzenie. *Ako dlho som bola v bezvedomí?*

Hoci mám len dvadsať rokov, alebo možno už dvadsaťjeden, záleží na aktuálnom dátume, cítim sa trojnásobne staršia.

Ale na toto rozjímanie teraz nie je čas. Musím nájsť zbraň. Zamie-
rim priamo ku kozubu, potláčajúc nutkanie vyzrieť na mesto za oknom alebo si prezrieť zaujímavosti, ktoré lemujú steny. Schmatnem kutáč. Jeho hák určite na lebke dokáže napáchať poriadne škody. Hoci mám čo robiť, aby som ho v tomto stave vôbec zdvihla, je to lepšie ako nič.

Následne sa pustím hľadať čosi praktickejšie, čo by bolo azda jednoduchšie ukryť. Ideálne karty... A potom...

„Ozaj sa na mňa chystáš zaútočiť s tamtým?“ Pri zvuku Kaelisovho hlasu ma strasie a ja si odrazu bytostne uvedomujem, že pod nočnou košeľou, tenkou ako papier, ktorá ma sotva poriadne zakrýva, som celkom nahá.

„Zvažovala som to.“ Obrátim sa a dám si záležať, aby si moje roz-
paky nevšimol. Kaelis sa opiera o jeden zo stĺpov postele a ležérne mieša svoj balíček kariet, ktoré lietajú vzduchom rovnako ľahučko ako hrozby, ktoré ani nepotrebuje vysloviť.

„Teším sa, že si sa zotavila a tvoje staré dobré, zákerné ja je naspäť.“

Urážku sa mu ani nesnažím oplatiť. „Prečo som tu?“

„Rozhodne nie si v pozícii čohokoľvek sa dožadovať.“

„Len mi to, doriti, povedz.“ Kus železa zovriem krčvitejšie. Ne-
viem sa striasť pocitu, že práve hľadím do tváre vraha mojej matky. Bol to skutočne Kaelis, kto nariadil, aby jej prerezali lano? Kontroluje predsa všetkých arkánistov aj zákony, ktorými sa riadia.

„Ach, to vyjadrovanie, Clara. Takto sa predsa s princom nerozpráva. Mala by si na tom zapracovať.“

„Nie je to jedno? Aj tak sa ma chystáš zabiť.“ Pokrčím plecami, akoby bola moja smrteľnosť úplná taľafatka. „Aspoň zomriem bez toho, aby som ti skočila na tvoje hry.“

„Ozaj?“ Zrejme má na mysli môj pokus o útek. *Dočerta!* Moje podozrenie bolo správne. No aj keby som si tým bola istá a nemala len podozrenie, aj tak by som riskovala a skúsila uniknúť.

„Hrdosť mi nedovolí spraviť to opäť,“ odvrknem, snažiac sa ho vyprovokovať, aby mi prezradil svoj plán. Ak by ma však chcel zabiť, už dávno by som bola mŕtva.

„Hrdosť? Žena, ktorá sa plazila tunelmi v horách a snorila po smetiach v tmavých uličkách má *hrdosť*?“ Odfrkne si. „Odpusť mi, netušil som, že sa rozprávam s kráľovnou potkanov.“

„Radšej byť kráľovnou potkanov než kráľom hadov,“ neodpusťím si. Celý život som počúvala príbehy o rode Oricalis a zažila, ako kráľovstvu vládli. Videla som trblietajúce sa vežičky bohatých štvrtí Zatmeného Mesta aj tie najchudobnejšie chatrče, ktoré ležia v ich tieni plné hladných uzimenných ľudí, ktorí zúfalo túžia aspoň po troche empatie.

„Podľa tejto logiky sme vskutku dobrá partia, pretože pre mňa predstavuješ ideálnu korisť,“ zapradie.

Železo zovriem ešte pevnejšie, potláčajúc nedobrovoľné chvenie v svaloch, ktoré nedokážem ovládať. Proti nemu nemám žiadnu moc, žiadne eso v rukáve. Nemám sa čím brániť, ak nerátam svoju slabnúcu silu a kutáč, zatiaľ čo on by ma pokojne mohol zvliecť z kože jediným lusknutím prstov.

„V poriadku.“ Kutáč dopadne s hrkotom na zem a ja zdvihnem prázdne dlane, aby videl, že sa vzdávam. „Prečo ešte žijem?“

„Konečne sa pýtaš tie správne otázky.“ Odtisne sa od stĺpika posteľe, karty strčí do vrečka a vykročí mojim smerom. Keď sa ku mne blíži, hlavou mi preblesne schmatnúť prstami na nohách kutáč a vyskúšať, či by som mu ho predsa len nevedela preraziť priamo cez hrudnú kosť.

O výsledku však pochybujem. Dobre viem, že by mu stačilo v mysli povolať kartu z vrecka. Moje aktuálne bezpečie je len ilúzia. Hoci by to bol určite uspokojujúci experiment. „Potrebujem ťa.“

„Ty? Ty potrebuješ *mňa*?“ vyprsknem.

„Prečo by som ťa inak oslobodil z väzenia? A nenechal ťa tu zomrieť?“ Záblesk v jeho očiach mi potvrdzuje pravdivosť jeho slov. *Z väznice, kam si ma sám strčil*, poštekli ma na jazyku. Princ prikočí bližšie a ja inštinktívne ustúpim, no narazím na stenu pri kozube. „Čo vieš o dvadsiatej prvej tarotovej karte?“

Dvadsať prvá tarotová karta? V malej arkáne je päťdesiatšesť kariet, štrnásť v každej sulte a dvadsať vo veľkej arkáne, ak nerátame výnimočné-ho blázna, začiatok toho všetkého, ktorý má číslo nula. Jedine žeby...

„Dvadsať prvá tarotová karta je len mýtus.“ Mama nám rozprávala bájky o dvadsiatej prvej karte, karte sveta. Hovorí sa, že tomu, kto ňou disponuje, dodáva moc zmeniť čokoľvek, zmeniť úplne *všetko*. Pripomína deviatku pohárov, ale je neporovnateľne mocnejšia. Táto jedna karta je vraj natoľko silná, že dokáže ohnúť realitu a zmeniť svet, no je to len sen.

„Uisťujem ťa, že nie je.“ Odrazu sa týči priamo nado mnou. „Len pomysli, čo by si spravila, ak by sa karta sveta ocitla v твоjich rukách.“

Poslúchnem. Kým samu seba stihnem zastaviť, predstavujem si, ako by starostlivo naformulované prianie a tajomná karta známa ako svet zo *mňa* spravili tú najmocnejšiu arkánistku, aká kedy žila. Bola by som paňou Zatmeného Mesta aj celého kráľovstva. Okamžite by som skoncovala s Kaelisom aj jeho rodinou. Oživila by som svoju mamu a mne ani mojím blízkym by už nikto nikdy neublížil.

Kaelis ma so záujmom sleduje a oči mu v prebleskujúcich plameňoch žiaria. Akoby všetky moje myšlienky čítal vrátane tej na jeho vlastný skon. Zdá sa, že čím viac s ním chcem bojovať, tým väčšie potešenie mu to spôsobuje.

„Chceš to zistiť?“ Teraz už šepká vážnym odhodlaným hlasom.

„Tá karta neexistuje.“

„Ale áno. A ty, Clara, si tým posledným kľúčom k nej.“

„Čo?“ Ten chlap zrejme prišiel o rozum.

„Vyzeráš prekvapene.“ Ten jeho arogantný úškrn sa mu rozťahne po celej tvári. „Nie si azda majstrovská zlodejka známa tým, že dokáže získať čokoľvek? Nie si žena, ktorá z veľkého múzea Oricalisu ukradla starobylé maliarske štetce? Schopná prepašovať cez Zatmené Mesto aj z neho Neoznačených arkánistov a ilegálne taroty? A to všetko sotva ako dvadsaťročná?“

„Vidím, že ma moja povest' predchádza,“ zavtipkujem, hoci moje hrdlo je rovnako suché ako rozľahlá púšť na východe kráľovstva.

On však pokračuje, akoby môj hlas pohltili rastúce sa tiene. „Tá istá žena...“ Pomaly a vôbec nie náhodne Kaelis priloží dľaň na stenu kúsok od mojej hlavy, až sa takmer dotýka mojich nakrátko ostrihaných vlasov. Nakloní sa ku mne tak blízko, že mám pocit absencie vzduchu v miestnosti. Existuje len on a každý kúsok mojej bytosti je vybudený prítomnosťou jeho tela.

„Tá istá žena, o ktorej sa vraví, že dokáže namaľovať akúkoľvek kartu a dokonca *čímkoľvek*? Je to natoľko nevidaný kúsok, že sa z teba stala legenda brlohov Zatmeného Mesta. Povedz, Clara, ako sa ti v Halazare podarilo namaľovať karty mincí a pohárov na svoj útek, keď si mala k dispozícii len prášok na meče?“

„Takže ty si zariadil, aby tam bol len prášok na meče,“ dovtípim sa.

Jeho oči sa ma akoby pokúšali pohltiť. Zopár vlín vlasov odrazu prekryje jeho spaľujúci zrak. Využil ma. *Otestoval*. Čiže môj útek a všetko, čo tomu predchádzalo, bola len skúška. Hlavný dozorca ma nechal maľovať rôznorodé karty prakticky z ničoho. *Kaelis ma mohol zabiť hneď na začiatku, ak by to naozaj chcel*. Možno bolo celé moje väznenie len test už od noci, keď ma zajali.

„Čo odo mňa chceš?“ vrátim sa k svojej predošlej otázke.

„Chcel som vedieť, čo sa v tebe naozaj skrýva, Clara.“ Spod dlhých mihalníc si ma pozorne premeria. „Potreboval som vidieť, či okrem schopností disponuješ aj *gurážou* prežiť to, čo bude nasledovať. Či mi vieš dať svet.“

„Tebe ja nikdy nepomôžem,“ odsekнем.

„Prekvitaj v mojom svete, alebo si skap v tom svojom. Pomôž mi a ja sa ti odmením. Prieč sa mi a všetko, čo ti je drahé, každý jeden človek, bude zmetený z povrchu zeme tými najstrašnejšími spôsobmi, aké si len vieš predstaviť.“ Je to prísľub, nie hrozba.

Pred očami sa mi zhmotní Arina. Je priamo tu, na akadémii, a v jeho moci. Takisto pomyslím na mojich spoločníkov z klubu, o ktorom zrejme taktiež vie všetko.

Ruka mi automaticky vyletí k jeho hrdlu. Prsty sa mi zakvačia do jeho pokožky pripomínajúcej prízrak. Dokonca aj po roku bez slnka v Halazare je moja koža o čosi viac opálená než tá jeho. Kaelisove pery sa roztiahnu do širokého úšklabku.

„Neopováž sa!“ Hoci prsty zovriem, roztrasú sa. Sám cíti, aká som slabá. Bolo azda súčasťou jeho plánu dostať ma do tohto stavu?

„Tak urobíš presne to, čo ti poviem.“ Napriek môjmu patetickému pokusu uskrtiť ho, rozpráva nenútene. Nemám v ruke ani len toľko síl, aby som jeho slová zredukovala na piskot.

Tak veľmi by som ho chcela zlomiť! Stíškať mu hrdlo, až kým by nevypúľil oči. Je mi ukradnuté, čo sa stane mne, o svoj život som aj tak už prišla, to je zrejmé. O princovi Kaelisovi sa vie, že svoje hračky rád ničí.

Vtom sa bez varovania otvoria dvere s takou razanciou, až sa zatriasú okenné sklá. Objaví sa záblesk svetla a šumenie mágie z karty, ktorú podľa hlbokých dier v ráme dverí odhadujem na použitie mečov.

Vo dverách stojí muž s rovnako tmavými vlasmi a čiernymi očami ako Kaelis. Aj jeho pokožka má totožný odtieň a okolo neho sa vznáša tá istá arogantná aura.

Inak sa však celkom líšia. Druhý muž má na sebe umne ušitý zlatý plášť, bielu košeľu a biele nohavice. Jeho čižmy farbou pripomínajú med a dokonca aj privesok s mečom na retiazke okolo krku je iný: zo žiarivého striebra, ktoré jasne vidím aj v šere miestnosti.

Kaelisa zaskočene pustím, pretože si uvedomím, že sa dívam na princa Ravina, dediča trónu kráľovstva Oricalis a regenta Zatmeného Mesta.

Kaelis sa odo mňa ležérne odtiahne. Vôbec nevyzerá, že by som sa ho práve chystala uškrtiť. „Zdravím, braček. Počul si dakedy o koncepte klopania?“

„A ty by si mi azda otvoril?“ Ravin pohľadom preskočí z brata na mňa a naspäť. „Čo myslíš, že robíš?“

Nie som si istá, koho z nás dvoch sa to pýta, a tak preventívne mlčím, predovšetkým keďže netuším, či Ravin zachytil moju ruku na hrdle jeho brata.

„Mohol by som sa spýtať to isté.“ Súdiac podľa Kaelisovho tónu, medzi bratmi nie je práve srdečný vzťah.

„Prišiel som ťa informovať o správe od Glavstona. Práve nahlásil, že z Halazaru ktosi ušiel.“

Krv mi stuhne v žilách, o to viac, že vtom sa Ravin zadíva na mňa.

„A mňa by to malo trápiť, pretože...?“ spýta sa Kaelis lenivo a napodiv pôsobí rovnako unudene ako podráždene.

„Šlo o ilegálnu arkánistku. Cela dvestopäť.“ *Moja cela!* „Ide o závažnú záležitosť, ktorú je potrebné dôsledne prešetriť.“

„Prirodzene, no som si istý, že Glavstone sa o to postará.“

„Isteže. Dozorcom z Halazaru som nariadil prečesať Zatmené Mesto.“

„Múdry krok.“ Blahosklonnosť z Kaelisovho tónu priam kričí.

„A potom prídu aj sem.“

„Výborne.“ Kaelis pokrčí plecami.

Nenútenosť mladšieho brata Ravina očividne popudzuje. „Domnievam sa, že im prehliadku umožníš, keďže dvere akadémie ostanú dnes večer otvorené.“

„Samozrejme.“ Kaelis obráti svoju pozornosť naspäť ku mne. Zaplaví ma zmes šoku a strachu. Netuším, kam sa pozeráť, a bola by som radšej, aby ma zahaľovalo viac než len tenká látka nočnej košele. „A teraz ma, prosím, ospravedlň, som zaneprázdnený.“

„Čím presne?“ Ravinova pozornosť je ostrejšia než svetlo lampášov v hĺbinách Halazaru.

„Aktuálne najnovšiu uchádzačku informujem, čo sa od nej bude dnes večer očakávať počas nadchádzajúceho Festivalu ohňa.“

To je dnes? To znamená, že dnes je prvý deň palíc. *Moje narodeniny.* Tak toto sú oficiálne tie najhoršie narodeniny.

„Uchádzačku?“ vyklízne mne aj Ravinovi takmer jednohlasne.

„Nie je na uchádzačku trocha pristará?“ vyzvedá Ravin.

„To znie, akoby som bola nejaká starena,“ zašomrem popudene popod nos. Veď mám len čerstvých dvadsaťjeden. Aj keď po pobyte v Halazare zrejme vyzerám na osemdesiat.

No aj tak, dvadsaťjeden je *skutočne* za požadovaným limitom. Všetci arkánisti Oricalisu musia vstúpiť do akadémie počas roku, keď oslávia dvadsiate narodeniny. Načasovanie kopíruje dvadsať kariet veľkej arkány, jedna karta za jeden rok. Verí sa, že schopnosti arkánistu nemohli dostatočne vyzrieť, pokiaľ nežil aspoň jeden rok za každú jednu kartu veľkej arkány.

Tí, ktorí odmietnu do akadémie vstúpiť, alebo ich vymáhači objavia v ich úkrytoch neskôr, sú automaticky označení a poslaní do práškových mlynov. Akadémia zosobňuje ponuku lepšieho života, ak niekto uspeje a dostane sa do nej. Hoci väčšina neprejde testami v prvom roku alebo zomrie pri pokuse uspieť v nich.

„Dnes má narodeniny.“ Pri Kaelisovej poznámke ma obleje studený pot. Zjavne si spravil domácu úlohu.

„V takom prípade mala vstúpiť minulý rok. Netuším, čím ťa tu zabáva, ale ani tvoje potešenie nie je viac než zákon.“

„Dovolím si nesúhlasiť,“ doberá si ho Kaelis a Ravinovi z podráždenia navrie žila na spánku.

„Označ ju a nechaj poslať do mlynu. Alebo ju zabi. V každom prípade, vyrieš si to.“ Ravin na mňa krátko pozrie a pery mu skrúca v zamračenej grimase.

„Pri šľachticoch sú povolené výnimky,“ oponuje mu Kaelis. „Nebolo by to po prvý raz, čo by šľachtický syn alebo dcéra vstúpili do akadémie o čosi neskôr, keď ich rodina zavŕšila obdobie poručníctva.“

„Táto tu nie je šľachtičná.“ Ravin si je tým na môj vkus až príliš istý.

„Ale je.“ Kaelis sa načiahne pod plášť a vytiahne zložený papier, zožltnutý a rozstrapkaný na okrajoch. Princ poďide k bratovi. „Trocha

som pátral v archívoch. Veď vieš, ako veľmi ma posledných päť rokov sužuje... vina.“ Pri jeho slovách atmosféra okamžite oťažie tým, čo ostalo nevy povedané.

Pretože pred piatimi rokmi... Nikto netuší, čo presne sa stalo v ten deň, keď bol klan Pustovník vyhladený. Oficiálne znenie je, že aristokratický klan povstal proti korune, a tak ich Kaelis s neslýchanou silou rozdrvil. Šlo o nevinných ľudí, o nespočetné množstvo životov. Neostal nik a to všetko len kvôli neznámej mágii, natoľko hrozivej a s takým ďalekým dosahom, až sa začali šíriť chýry, že Kaelis musel disponovať obrátenou kartou. Čiže neprirodzenou silou, o ktorej sa predpokladalo, že neexistuje. *Lenže čo iné to potom mohlo byť?* šepkalo sa.

„Ty si si študoval rodokmeň Pustovníkov?“ Ravinovmu prevrpeniu sa vyrovnajú len jeho pochybnosti.

„Vravel som si, či náhodou ktosi neprežil.“ Kaelis bratovi podá papier, na ktorý dobre nedovídím, no jeho ďalšie slová mi zaplnia všetky prázdne miesta. „Ako na vlastné oči vidíš, toto tu je Clara Redwinová, natoľko vzdialená sesternica vznešenej lady Hannah Tymespunovej, že mi v ten osudný deň kvôli zriadeniu svojej krvi unikla. Je to posledná žijúca dedička klanu Pustovník.“

Čo to, do dvadsiatky, trepe? Keď ma zajali, uviedla som priezvisko Grayswordová. Predtým mama mne a Arine vravela, že sa máme predstavovať ako Daygarové. Redwinová je pre mňa úplná novinka.

Kaelis podíde naspäť ku mne, no ja som príliš ohromená na to, aby som čokoľvek povedala. Jeho tmavé oči žiaria rovnako, ako keď opúšťal miestnosť v Halazare. Potom sa narovná, odhrnie si vlasy z tváre a prsty si prepletie s mojimi. Pri tom podivne intímnom geste sa však napodiv neodtiahnem, pretože pri jeho ďalších slovách zamrznem šokom. „Je šľachtičná a budúca vznešená lady svojho klanu. A tak je nielen absolútne vhodnou kandidátkou na vstup do akadémie, hoci aj oneskorene, ale aj na manželstvo so mnou.“

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Len zriedka bývam natoľko zaskočená, že nedokážem ani prehovoriť, no Kaelisovi sa to podarilo. Zrejme som len zle rozumela. Ja...

„ČO?“ ukradne mi otázku Ravin.

„... tým chceš povedať?“ zašomrem popudene popod nos.

„Odkedy som oslávil dvadsiate narodeniny, otec mi nedá pokoj s tým, že pre muža môjho veku nie je vhodné nemať žiadne vyhliadky. Jeho dobiedzanie už dlhšie neznesiem. Navyše ak by sa tebe alebo tvojej milovanej Leigh čokoľvek stalo, prípadne potomkovi, ktorého raz možno splodíš, koruna by pripadla mne.“ Hoci Kaelis rozpráva vecným tónom, Ravinovou tvárou preletí pri zmienke o tom, že by sa „čokoľvek stalo“ jemu alebo jeho manželke, tieň. „A tak je najvyšší čas, aby som si aj ja ako druhorodený syn splnil svoju povinnosť. A ako lepšie by sa dali zaceliť staré rany než sobášom s poslednou žijúcou príslušníčkou klanu, ktorý som zničil?“

„Mám tejto hry už po krk,“ vyštekne Ravin a kus pergamentu zahodí.

„Toto nie je žiadna hra,“ odvetí Kaelis vážne. „Požiadal som ju, aby na štvorku palíc prisahala, že si ma vezme, a ona na seba tento sľub vzala. Je to spečatené.“ Nič z toho sa nestalo, no držím jazyk za zubami.

Chcem byť azda zasnúbená s princom? Pri štyroch suitách a veľkej arkáne, samozrejme, že nechcem. Na druhej strane, ešte menej sa mi žiada byť Označená a odvlčená naspäť do Halazaru. A tak ho držím za ruku a potláčam pachuť zvratkov vzadu v hrdle. „Jediný, kto tu hrá nejakú hru, si podľa môjho názoru ty, keďže neustále vstupuješ na pôdu mojej akadémie bez môjho pozvania.“

Ravin prejde miestnosťou zopár rýchlymi krokmi a Kaelis zosilní svoj stisk, akoby mi chcel zabrániť ujsť. Starší princ zastane tesne pri nás a škaredo na nás zazrie.

Z bezprostrednej blízkosti sú rozdiely medzi bratmi výraznejšie. Sú takmer rovnako vysokí, takže sa na prvý pohľad nedá povedať, kto z nich je vyšší, no Ravin je svalnatejší. Má plnšie pery, dokonca aj teraz, keď ich zvierá v grimase. Oči má tmavohnedé, kým Kaelis čierne, a jeho vlasy pripomínajú čierny atrament, kým Kaelisove tmavofialové polnočnú oblohu, presne ako pierka sokolov, ktoré sa zbierajú na pigment. Je to prizmatický odtieň noci.

„Viem, že klameš,“ zahundre Ravin.

Kaelisa však bratovo rozčúlenie len pobaví. „Máš azda dôkaz?“

„Vzdaj sa tohto bláznovstva, kým do veci zatiahnem otca.“

„Kým do veci zatiahneš otca,“ zopakuje Kaelis s posmešným úškrnom. Potom však šepotom dodá: „*Len to sprav.* Pokojne ho do veci zatiahni. Skús spochybniť moje tvrdenia o jej pôvode, či už s jeho pomocou alebo bez nej. No kým sa budeš venovať svojmu vyšetrovaniu, je pod mojou kontrolou a ochranou, predovšetkým po dnešnej noci.“

Ravin stisne čelusť a svaly na lícach sa mu napnú. Pohľadom preskočí na mňa a na chvíľu čakám, že ma osloví priamo, hoci netuším, čo by mi povedal. Napokon si však prvorodený princ len znechutene odfrkne. Bez slova vypochoďuje z miestnosti a dvere za sebou zatresne tak prudko, že takmer cítim, ako sa starobylé základy akadémie zachvejú.

Hneď ako nemáme publikum, ma Kaelis dychtivo pustí. Aspoň na vzájomnom odpore sa ľahko zhodneme.

„Potrebujeme ťa nechať formálne zapísať ako novicku, a to čo najrýchlejšie. Tvoje nové meno musíme potvrdiť s inými šľachticmi.“ Kaelis vytiahne vreckovku a utrie si prsty, akoby z nich chcel zotrieť špinu z dotyku mojej ruky. „Kým sa tu ukážu dozorcovia či vymáhači, alebo Ravin príde na ďalší spôsob, ako sa miešať do záležitostí mojej akadémie.“

Naše pohľady sa pretnú. „Nemôžem povedať, že by mi práve on robil starosti.“

„Ale no tak, prečo by som chcel ublížiť svojej budúcej manželke?“ Kaelis ma obdarí žiarivým úsmevom, ktorý moje znepokojenie len prehĺbi.

„To nemôžeš myslieť vážne,“ poviem rozhodne. Veď je to smiešne!

„Ozaj? Radšej by si sa nechala označiť a poslať do mlynu?“

„Samozrejme, že nie.“ Predsa len to je horší osud než smrť.

„Alebo by si sa chcela vrátiť do Halazaru?“ Spýtavo zdvihne obočie a ja namiesto odpovede stisnem pery. „Som to jediné, čo stojí medzi tebou a návratom do najhlbšej jamy Halazaru, kde stráviš zvyšok nepochybne až pateticky krátkeho života.“

„Najhlbšia jama“ znamená jediné: kobky. Prekliate miesto úplne pod Glavstonovou kontrolou. Dokonca ani väčšina dozorcov v Halazare o nich nevie. Neubránim sa návalu strachu, ktorý ma úplne ochromí. Hlbšie úrovne Halazaru som zažila len na chvíľu, keď som sa raz opovážila odvrávať hlavnému dozorcovi Glavstonovi. Kobky ma rýchlo naučili, že jeho slová nemám spochybňovať. Niet v nich žiadneho svetla, tepla ani láskavosti. Je to miesto, na ktoré svet celkom zabudol, odkiaľ ani len výkriky neuniknú.

Zadívam sa Kaelisovi do tváre, aby som odhalila prípadnú lož alebo iskričku súcitu v tých štôlnach prázdna, ktoré nazýva očami. Čo ak možno, iba možno, nie je až taký strašný ako sa o ňom hovorí?

Lenže na princovi Kaelisovi nie je nič priateľské ani bezpečné.

V ušiach mi stále znejú hrozby, ktoré vyslovil voči mojím najbližším. Kaelis ma už stihol vmanipulovať do svojich pavučín, keď ma

zajal po prvý raz. A spravil to znova, keď som sa pokúsila ujsť. Ten chlap je bystrý, intrigánsky a predovšetkým nebezpečný. Arina aj Klub Hviezdokrížnych sú kvôli mne v poriadnom ohrození.

„A na oplátku za túto takzvanú *slobodu*,“ takmer sa na tom slove zadusím, „očkávaš presne čo?“

„Veď som ti to už povedal.“ Oči mu v svetle ohníka žiaria pobavením, ktoré však kriví zlomyseľnosť.

„Svet,“ dokončím aj zaňho.

Prikývne.

„A ako ti mám tú kartu získať?“ Ak by som sa k tolkej moci dokázala dostať, spravila by som to už veľmi, veľmi dávno. S Arinou by sme priviedli našu matku späť a vysporiadali sa s celým Oricalisom.

„Časom si prejdeme všetky detaily, no teraz sa musíme sústrediť na to, aby si úspešne absolvovala Festival ohňa. Vyzeráš, že nedokážeš stáť na nohách, nieto ešte bojovať za svoj osud na prijímacej ceremónii.“ Kaelis vykročí k jedným z dverí, ktoré lemujú stenu miestnosti.

„Aha, a koho asi možno za môj súčasný stav viniť?“ Kaelis sa tvári, že ma nepočul. „Čo bude potom?“

Zháči sa a zmätene na mňa pozrie. „Potom z teba bude novicka akadémie a buď uspeješ v testoch a skúškach a bude z teba študentka, alebo zomrieš.“

„Nie.“ Tejto časti rozumiem. „Čo sa stane, keď získaš svet.“

„Ozaj si myslíš, že máš na túto informáciu nárok?“

„Áno, pokiaľ chceš moju pomoc.“

„Och, Clara...“ Zlovestne sa rozrehoce. „Nie si v pozícii vyjednávať.“ Viem, že ten hajzel má pravdu. „Teraz sa láskavo umy, naber sily a uprav sa, ako sa patrí na čerstvú šľachtičnú, za akú sa vydávaš, a svoju budúcu manželku. Neželám si, aby si ma strápnila.“ S tým Kaelis vyjde z miestnosti a ticho mi ohlušujúco zvoní v ušiach.

Zadívam sa na okná a Zatmené Mesto za nimi. Niekde tam je môj domov, ten jediný, ktorý som kedy poznala. Musia tam byť ľudia, ku ktorým sa potrebujem vrátiť, a keďže som sa dostala z Halazaru von, existuje šanca, že sa mi to podarí. Navyše, tu na akadémii je aj Arina.

Pozná tajnú chodbu zo školy a môže mi ju ukázať. Toto takzvané zasľúbenie je len dočasné. Šťastie ma ešte neopustilo.

Práve sa chystám opäť hľadať karty, či čokoľvek užitočné, keď sa otvoria ďalšie dvere a Rewina vstúpi s plným náručím tmavých látok. „Pani moja, jeho výsosť pre vás nechala prichystať niekoľko možností.“

„Úžasné.“ Sarkazmus v tóne sa neunúvam skryť. „Pozrime sa, čo si myslí, že mi svedčí.“

Vysvitne, že princ má dokonalý vkus a ja ho za to znenávidím azda ešte viac. Rewina mi podá atramentovočierny kožený kabát, ktorého vysoký golier mi oškiera bradu a siaha takmer ku končekom mojich vlasov. Rewina sa mi ich snažila upraviť, no z toho, čo s nimi spravil Halarzar a pri mojom ustavičnom uhybaní, keď sa ku mne s nožnicami čo i len priblížila, boli jej možnosti značne obmedzené. Keď použila trojku mincí, aby pritiahla švy na pružnej koži, dlhé rukávy kabáta elegantne olemovali moje ruky. Pod vrstvami látky už nie je moja vycivenosť natoľko očividná. Zrejme strategická voľba, pomyslí si.

Rewina sa aj v tomto ohľade snaží. Prinesie mi jedlo, ktoré sa donútim pomaly zjesť, aby som sa nevyvracala. Ide o jednoduchý pokrm, no oveľa sýtejší než moja strava za posledný takmer rok. Okrem toho ma s pomocou niekoľkých kariet trocha posilní. Napokon odstúpi o kúsok ďalej, aby si premerala svoje dielo, no ja sa cítim ako rozbitá váza, ktorú niekto pozliepal dokopy. Pukliny sú stále viditeľné, hoci je potrebné prizrieť sa lepšie.

Prstami zabľúdím k brošni, ktorú mi pripla nad ľavý prsník. Ide o umne zdobenú striebornú ihlicu, na ktorej je päť zvierajúca rukoväť lampáša. Je to symbol klanu Pustovník, ktorý bol kedysi strážcom poznatkov a dejín kráľovstva Oricalis aj oblastí za ním.

Každý urodzený klan je rodom, ktorý kontroluje malé územie pod vládou koruny. Hlavný lord, alebo lady klanu dohliada na rodinné pozemky aj na ostatných správcoch v mene Oricalisu. Klan Pustovník bol

jedným z desiatich hlavných klanov, ktoré prežili brutálne vyhladenie klanov, vojnu, ktorá zúžila počet klanov z pôvodných dvadsať, pričom každý reprezentoval jednu z kariet veľkej arkány. Údajne ich založili pôvodní učenci Blázna. Klan Pustovník prežil počas existencie Oricalisu nespočetné vzostupy a pády.

Až kým sa neobjavil Kaelis.

„Naozaj princ celý klan zničil?“ spýtam sa ticho.

Rewina stisne pery a mne to ako odpoveď celkom stačí. „Princ nemá v oblube zhovárať sa o klane Pustovník, takže vám radím vyhybať sa danej téme. Ak máte záujem čosi zistiť, odporúčala by som to robiť čo najdiskrétnejšie.“ Je to sčasti rada, sčasti varovanie.

„Nerobím presne to, ak sa pýtam teba?“ odvetím a prisahala by som, že jej pery skrútilo do úsmevu.

„Sústredte sa na prípravu na Festival ohňa.“

Vyrástla som v slumoch, takže absolútne netuším, čo robí taká šľachtická a už vôbec nie príslušníčka klanu Pustovník. Nehovoriac o tom, že neviem, čo znamená byť snúbenicou princa. A od Kaelisa sa práve o tomto konkrétnom klane zrejme veľa nedozviem.

Rewina ma odprevadí cez tie isté dvere, ktorými pred viac než hodinou rozzúrene vystrelil Ravin. Mágia ich stihla opraviť. Vstúpim do stroho zariadenej miestnosti so štyrmi dverami a stolom uprostred, do ktorého stredu sú zapichnuté rozličné meče. Pôsobí to ako nejaké morbídne umenie. Pri stole stojí Kaelis pohrúžený do rozhovoru s jedným z rytierov Stellis.

„... nesmieš pripustiť, že si sem len tak vtrhne,“ karhá ho práve Kaelis hlbokým, drsným tónom. Zrejme rozpráva o Ravinovi.

„Áno, vaša výsosť. Preverím, kto hliadkoval pri hlavnom vchode. Kedy majú prísť dozorcovia z Halazaru?“

„Zdrž ich. Tradície akadémie majú prednosť a Festival ohňa sa už začal.“

Stellis sa ukloní aj s operenou helmou na hlave a vyklízne dverami oproti. Po celý život ma učili, že sa mám rytierov Stellis báť a odrazu som nimi obklopená zo všetkých strán.

Kaelis obráti svoju pozornosť na mňa.

„Netváriš sa práve potešene.“ Keďže mám pery namalované výraznou červenou, môj zachmúrený výraz nie je náročné prečítať. Očividne ho moje podráždenie baví. Stíši hlas, zrejme aby ho rytieri na opačnej strane nepočuli. „Ak by si chcela, mohol by som ťa nechať navliecť naspäť do tých handier a hodiť do Halazaru.“

„Vaša hrozba začína byť otrepaná, vaša výsosť. Som vám plne k dispozícii.“ Potiahnem za špicatý okraj rukáva, ktorý mi siaha na chrbát ruky. Keď kráčam, rozstrihnuté fazóny na mojom kabáte pod pásom sa zavlňia a odhalia priliehavé nohavice zafarbené do sýteho tmavočerveného odtieňa, zastrčené do vyleštených čižiem lesklých rovnako ako tie jeho. Možno je to náhoda, no silno o tom pochybujem. Červené akcenty sa aspoň hodia k odtieňu mojich očí.

„Tvojej tvári odporúčam, aby si tento postoj osvojila tiež.“ Postaví sa mi do cesty, akoby som sa reálne chystala niekam vybrať. Akadémia je totiž ako bludisko. Neustále sa pretvára nanovo pomocou mágie. Podľa toho, čo mi vravela Arina, je ihriskom pre tých najtalentovanejších arkánistov z celého kráľovstva a je to jediné miesto, kde môžu po-
* tití uzdu svojim schopnostiam. Ich zákerný riaditeľ na nich dozerá veľmi pozvoľna a práve teraz stojí priamo predom mnou.

Prinútim sa k úsmevu a cez stisnuté zuby precedím: „Lepšie?“

Rukou sklzáne okolo môjho pása a ja potlačím nutkanie odtiahnuť sa, keď si ju ovinie okolo širokého opasku, ktorý drží ťažké látky pokope. Opasok je zdobený striebornými dekoratívnymi prvkami, rovnakými ako kov pripomínajúci čipku, ktorý skrášľuje náplecníky na mojich pleciach. A tie ladia s podobnou aplikáciou všitou do Kaelisovej košele aj so svorkami zoradenými v dokonalých rozstupoch na jeho trupe.

Kaelis je ako pozlátený tieň a už len svojím oblečením dáva najavo, že som sa ocitla v jeho moci.

„Len o trochu.“ Aspoň je úprimný, pokiaľ ide o nedostatky môjho výrazu. Je to férová kritika. „Vieš, existujú ženy, ktoré by vraždili za privilégium zasnúbiť sa so mnou.“

Povie to spôsobom, ktorý vo mne vzbudí zvedavosť, či dakedy azda takýto súboj o svoju priazeň zorganizoval. „Prečo si sa teda nerozhodol ohúriť niektorú z ich?“

„Je to príliš jednoduché. Nudné.“ Prsty si majetnícky zakvačí do môjho boku, aby ma previedol cez miestnosť.

Neustále musím potláčať nutkanie znechutene ho od seba odlačiť. Až doposiaľ je Kaelis presne taký, akého som si ho predstavovala: nafúkaný, krutý a prefíkaný. Vôbec ma neprekvapuje, že sa radšej dvorí zdráhajúcej sa dáme, než by si vybral niekoho povoleného.

Vtom ma osloví oveľa vážnejším tónom. „Predpokladám, že tá tvoja malá sieť špehov ti o Festivale ohňa povedala všetko potrebné.“

„Viem toho dosť.“ Festival ohňa je každoročnou otváracou ceremóniou Akadémie arkána. Predstavuje rozšírenie tradície letného slnovratu, pri ktorom sa na počesť suity palíc zapalujú lampáše.

„No výborne, takže nebudeš tápať.“

Pri masívnych dubových dverách, cez ktoré predtým odišiel rytier Stellis, zastane. Aj na nich je erb rodu Oricalis.

„Toľko kráľovských symbolov... Azda sa bojíš, že zabudneš, do akej rodiny patríš?“ neodpustím si sucho.

Kaelis nebadane stuhne. Ak by sme neboli v takej tesnej blízkosti, ani by som to nezaregistrovala. Jeho dľaň na mojom boku oťáže.

Tak to je zaujímavé. Zdalo sa, že brata nevie vystáť a o otcovi nerozprával o nič srdečnejšie. Okamžite uvažujem, ako by som túto informáciu mohla využiť v svoj prospech.

„Skôr mi záleží na tom, aby som to pripomínal iným.“ Letmo mi pozrie do očí. „Plebs musí vedieť, komu patrí.“

Slová patria aj mne. *Musí vedieť, komu patrí.* Na rozhodnutie svojho otca princ Kaelis dohliada na všetkých arkánistov ríše. Potlačím vlastnú pýchu a pozriem pred seba. *Hraj to s ním*, napomeniem samu seba. Drží v ruke všetky karty, všetku moc. Môj odev je úderný ako dýka, no vzhľadom nikoho nezabijem. Kým nebudem schopná bojovať, musím sa stiahnuť, nech je to akokoľvek bolestivé.

Kaelis otvorí dvere a mňa v momente ohromí veľkoleposť Akadémie arkána.

Strieborné mesačné svetlo doslova zaplavuje obrovitánsku konštrukciu. Odrazu zabudnem aj dýchať. Vežu, kde sa nachádzajú izby princa Kaelisa, spája s hlavnou budovou dlhý a úzky most. Pevnosť, v ktorej sídli akadémia, je impozantná aj teraz, keď je vidieť len jej siluetu, lesknúcu sa čierňavu na pozadí slabnúceho svetla. Vežičky pospájané klenutými mostami pripomínajú vystretú ruku padlého boha, ktorý sa akoby naschvál načahuje po oblohe. Srdce mi začne biť rýchlejšie a s každým prestrašeným úderom mnou prebehne ďalšia a ďalšia vlna strachu, ale aj vzrušenia.

Dlhé roky som na pevnosť hľadievala z druhého brehu rieky Farlum. Po celé roky som tento monolit považovala za stelesnenie legend. Za záhadu a symbol nebezpečenstva. Pútnické miesto, kam prúdili arkánisti. Bola to ich akadémia. A teraz som tu aj ja a mám na vlastnej koži zažiť všetky privilégia a riziká, ktoré so sebou členstvo v tejto inštitúcii prináša.

Nikdy nevkoč do tej pevnosti. Nikdy sa nepodielaj na rúhavých rituáloch, ktoré sa tam uskutočňujú, nabáda ma zo záhrobia hlas mojej matky.

V tej chvíli sa ku mne nakloní Kaelis a jeho pery sa mi ocitnú takmer na uchu. Šepne, akoby chcel varovanie v mojej hlave umlčať. „Vitaj v Akadémii arkána.“

PIATA KAPITOLA

Prejdeme popri dvoch rytieroch Stellis, ktorí strážia vstup do princových apartmánov, a následne za nami zatvoria dvere.

Kaelis vedľa mňa je ako živý tieň. Nočná tma sa vpíja do atramentových záhybov jeho odevu a každý jeho pohyb je plynulý a vznešený. S dlaňou na mojom boku si ma drží pri sebe a vedie ma do samého srdca svojho panstva.

Prejdeme úzkym mostom a cez klenutý priechod vkročíme do neosvetlenej chodby. Z každej strany na nás zíva nekonečná tma. Lampáše ešte nezapálili, no sú už pripravené, aby ich svetlo festivalu prebralo k životu. Vo vzduchu sa vznáša priam hmatateľná energia, akési očakávanie, ktoré sa mi hadí priamo pod rukávy koženého kabáta. Ťažko povedať, či je to nervami alebo starobyľou mágiou tohto miesta.

Potrebujem sa čímsi rozptýliť, a tak si pripomeniem každý jeden poznatok, ktorým o tejto podivnej pevnosti disponujem.

Akadémia arkána je staršia ako hrad Oricalis vo Vyhni Osudu, na sever od Zatmeného Mesta. Vraví sa, že ide o pozostatok dávneho kráľovstva Revisan, a práve toto spojenie z nej dlho robilo zakáza-

né územie. Koruna dokonca trestala každého, kto sa sem odvážil vstúpiť.

Potom však kráľ Naethor Oricalis spravil nečakaný krok a Kaelisa poveril správou pevnosti. Umožnil mu tu založiť akadémiu, hoci princ sotva dovŕšil osemnásť narodeniny, škandalózne nízky vek. Princ bol až o dva roky mladší než prvá várka študentov, ktorých mal viesť.

Lenže schopnosti princa Kaelisa v tarote už v tom čase nadobudli priam legendárny rozmer. Navyše, v priebehu roku, ktorý nasledoval po vyhladení klanu, by si sotvakto trúfol prejavíť princovi čokoľvek iné než podporu. Počas ďalších štyroch rokov od založenia využíval inštitúciu na podriadenie moci každého arkánistu korune. Slúžila mu ako pevnosť brániaca kráľovstvo, prekážka voľnému obchodu na rieke Farlum a zároveň ako nástroj zastrašovania všetkých, ktorí by si trúfli čo i len pomyslieť na revoltu proti korune.

Ak mám byť objektívna, Kaelis dokázal na sotva dvadsaťtriročného človeka čosi vskutku imponujúce. Lenže pokiaľ ide oňho, nedokážem byť objektívna, určite nie v prípade, keď jeho úspechy stoja na utrpení druhých. Kým on zakladal mocnú pompéznú akadémiu, ja som žila v špíne hneď na druhej strane mosta.

Aura, ktorá z neho vyžaruje, dodáva dôveryhodnosť neuveriteľným historikám, ktoré o ňom kolujú. Je obdivovaným vzdelancom, no zároveň aj obávaným, bezohľadným veliteľom. Prísny učiteľom a démonmi zmietaným géniom, ktorého krutosť prevýši iba brilantnosť jeho mysle.

Kým kráčame, podarí sa mi zachytiť zopár zábleskov nádhery tohto miesta. Každú miestnosť, ktorú míňame, naplňa tajomná atmosféra. Prejdeme okolo uzatvoreného nádvorja, kde každý oblúk vyplňa sklenená tabuľa, čím vytvára dojem skleníka. Vlhkosť sa na oknách zráža a rozmazáva pohľad na zelenomodrú záplavu za nimi. Vzduch je presýtený parfumom kvetov a rašeliny.

Naša cesta vedie ďalej do rozľahlej knižnice, kde ťažké zväzky čakajú na tiché štúdium a lemujú police do výšky troch poschodí. Takmer zastavím a začnem žobrať o možnosť aspoň nakuknúť do atramentom

popísaných stránok. Knihy o mágii arkán sú mimo akadémie prísne zakázané: vlastniť ktorýkoľvek z týchto textov by znamenal stratu ruky či oka.

Opustená prednášková sála ticho očakáva návrat študentov a v prednej časti miestnosti stojí vysoké pódium pripravené pre učiteľa. Z každej stoličky so zamatovým sedadlom zdobeným strapcami sa odráža ozvena vedomostí, ktoré tu kedysi boli odovzdané študentom a možno už upadli do zabudnutia.

Schodiská sa týčia až kamsi k nebesiam. Niektoré dvere sú nepochopiteľne zamknuté a dokonca zamrežované, zatiaľ čo iné sú otvorené dokorán. Naša cesta nás vedie čoraz hlbšie do útrobov pevnosti. Míňame parapety zaprášené striebřistým prachom a sochy pokryté pavučinami. Prírodzene, Kaelis nič z toho nevysvetľuje a mne hrdosť nedovolí spýtať sa.

Naša vychádzka sa končí v dlhej sále, na jej vzdialenom konci žiari pochodeň oranžového svetla, vzdorujúca temnote, ktorá zahalila celú akadémiu ako nejaká priepať. Najprv mám dojem, že ma klame zrak, pretože som ho dlho namáhala obzeraním sa len v mesačnom svetle. Lenže rovnako ako svetlo z lampáša, ktoré osvetľovalo moju celú, ani svetlo, ktoré sem prúdi cez puklinu vo dverách, nie je žiadna ilúzia.

Kaelisova dlaň ešte stále spočíva na mojom bedre, a tak ma ukotví na mieste, keď pomaly zastavíme. Po celý čas potláčam nechúť z jeho dotyku, jeho blízkosti. Vtom oranžový jas zdôrazní črty jeho tváre a naše pohľady sa pretnú. Bradu vystrčím v geste tichej výzvy, no on svoju skloní. Keď si uvedomím pocit z jeho blízkosti v chladnej tme, naskočia mi zimomriavky.

„Čo je?“ Atmosféra ma nabáda šepkať.

Po dlhej odmlke prehovorí prekvapujúco otvorene. „Procesia pochoduje tamtou chodbou. Ak sa k nim teraz pridáš, ocitneš sa niekde uprostred. A tak si ťa nik z dozorcov nevšimne. Drž hlavu sklonenú a určite ťa nevytiahnu z davu. Potom sa od prvej skupinky oddelíš a pridáš k ďalšej, až kým ťa nepovolajú do komnaty Kalicha arkány. A tam...“

„Predstavím svoje schopnosti a zabojujem o miesto novicky v akadémii.“ Potlačím potmehúdsky úškrn. „Štyri fakulty Akadémie arkána potrebujú vidieť moju odolnosť a uznieť sa, či som hodná vstúpiť do ich radov.“

Dve priepasti namiesto očí sa skúmavo zadívajú do mojich, akoby ma chceli utopiť vo svojej nekonečnej temnote. Možno ho len podráždilo, že som ho prerušila.

Už sa nedokážem ubrániť pobaveniu a kútky pier mi vystrelia v úsmeve. „Nebodaj si o svoju nevestu robíš starosti?“ doberám si ho.

Zasmeje sa hlbokým hrozivým smiechom. „Starosti? O teba?“ Kaelis si ma pritiahne bližšie a na sekundu mi preblesne hlavou, že sa ma chystá pobožkať. Pri tej myšlienke sa mi obráti žalúdok. On však otočí hlavu a lícom sa temer obtrie o moje. Zahalí ma oblak jeho vône. Kombinácia sýtej naolejovanej kože, zemitosti zaschnutého atramentu a kolínskej z cédra a kadidla. *Pri štyroch suitách, ten ešte aj vonia neskutočne prepychovo.* Vtom mi princ šepne do ucha: „O teba sa báť nemusím. Nikdy. Šťastie ti je predsa naklonené.“

S tým ma pustí a bez slova odíde. Aj keď mi je bez bremena jeho dotyku ľahšie, zamyslene civiem na jeho chrbát, až kým nezmizne v tme a spolu s obrysami jeho tela sa nevytratia aj zvuky jeho krokov.

*Šťastie mi je naklonené... Číra, neodbytná hrôza mi zachváti myseľ.
On ma pozná!*

Koľkokrát som predniesla presne túto vetu v Klube Hviezdokřížnych predtým, než som spravila niečo obzvlášť riskantné či hlúpe? Mal alebo ešte stále má špióna zo svojich radov, ktorý sleduje naše kroky? Je to desivé pomyslenie, no zároveň najlogickejšie vysvetlenie. Takisto to nie je prvýkrát, čo mi napadne, že naša bezpečnosť a útočisko boli narušené.

Spomienkami zablúdím k poslednej zákazke ešte predtým, než ma zajali. Istý chlapík, Griv, ma vyhľadal, pretože ako Neoznačený arkánista sa chcel dostať von zo Zatmeného Mesta. Bol však akosi príliš dobre informovaný. Neponúkol mi len zásoby na maľovanie, ale aj podrobnosti o smrti mojej matky. Chytili ma len kvôli nemu, pretože

ma vlákal rovno do Kaeliovej pasce. Ak Griv vedel dostatok informácií, aby si získal moju dôveru, potom musel vedieť Kaelis minimálne to isté, ba dokonca oveľa viac.

Dlane zovriem do pästí. Obrátim sa a keď s odhodlaním otvorím dvere, v momente sa zamiešam do davu ľudí, presne ako vravel Kaelis. Zladím rytmus svojich krokov s tými ich, ignorujúc šepot o tom, že som sa k procesii pridala neskoro.

Naozaj to plánujem hrať s ním? Každý jeden krok je namáhavejší než predošlý. Skúmavo si premeriavam priestor, hľadám dvere alebo nejakú bočnú chodbu. Pokúsiť sa teraz o útek by bolo ťažké, ak nie priam nemožné. Navyše, dav ma celkom pohltí. Čo najnenápadnejšie sa obzriem ponad plece a zistím, že zatiaľ čo za mnou pochoduje zhruba stovka ľudí, predo mnou je ich len pár tuctov. To znamená, že som v prvej časti. Ľudia sa zhrčia bližšie k sebe, čo ma posunie bližšie k stredu. Netuším, či je to zámer, no vôbec by ma neprekvapilo, ak by na Kaelisov príkaz zaistovali, že zostanem presne tam, kde ma chce mať.

Vtedy ich zbadám: dozorcov z Halazaru. Tie fádne rovnošaty by som spoznala kdekoľvek. Prichádzajú zozadu.

Hlavu rýchlo otočím vpred, zhlboka sa nadýchnem a snažím sa usporiadať si myšlienky. Nikomu vrátane mňa nepomôže, ak teraz začnem panikáriť. Arina toto tu absolvovala tiež a prežila. Úspešné zavŕšenie Festivalu ohňa je tou najlepšou šancou, ako sa uistiť, že je v poriadku, a opäť vidieť svojich milovaných.

Znova začnem pohľadom prečesávať dav, tentoraz pátrajúc po svojej sestre, no pre pochodne vpred nevidím dobre do tváří v tme.

Ľudia navôkol sú poobliekaní do pestrej palety odevov, no je celkom jednoduché rozlíšiť, koho ešte skúška arkánovým ohňom len čaká a kto sú plnoprávni študenti. Kalich arkány vyžaduje boj len v prvom roku, neskôr sú obety jednoduchšie, a tak sa dovtipim, že tí zahalení v metroch hodvábu a zamatu sú už študenti. Ich obleky a róby pôsobia, akoby boli navrhnuté výlučne na státie, sedenie a v krajnom prípade na pitie a konzumáciu jedla. Ich korbety sú však pritiahnuté tak pevne a ich nohavice natolko vypasované, že si posledným menovaným nemôžem byť vôbec istá.

Na druhej strane tí, ktorých odhadujem na uchádzačov, majú na sebe praktickejšie šatstvo pripravené na boj. Ich odev umožňuje pohyb. Som na tom rovnako, no môj odev je viditeľne luxusnejší.

Niektorí uchádzači si medzi sebou čosi dychtivo šepkajú. Zjavne sú z ceremónie nadšení: práve sa chystajú odhaliť tajomstvá Akadémie arkána. Chúďatká. *Kalich arkány je prekliaty rituál*, vysvetlila mi raz mama, keď som sa jej pýtala na púť, ktorú mnohí podnikali do pevnosti, aby našli moc ešte predtým, než sa z budovy stala akadémia.

Odkedy to tu začal riadiť Kaelis, do pevnosti smú vstúpiť len uchádzači, novici, študenti, učiteľský zbor a personál akadémie. Jednotlivé rituály a metódy učenia na akadémii sú prísne stráženým tajomstvom. Lenže ako to už pri tajomstvách býva, mocným ľuďom sú dobre známe. Šľachta v Oricalise obchoduje s tajomstvami rovnako ochotne ako s tarotovými kartami alebo trblietavými regilovými mincami či bankovkami. Ja som sa k informáciám dostala len vďaka svojej práci v Klube Hviezdokrížnych.

Snažím sa sústrediť na tých, ktorých pokladám za študentov. Arina by teraz mala byť už v druhom ročníku. Je zvláštne predstaviť si, že mi v tomto smere bude v štúdiu nadradená po všetkých tých rokoch, čo som sa snažila o svoju malú divokú sestričku starať. V skutočnosti je len o rok mladšia než ja, a tak sme museli o jej veku pri vstupe na akadémiu klamať. Vždy mi však pripadala ako dieťa.

Netuším, čo môže mať na sebe, aby na akadémii zapadla medzi rovesníkov. Kvôli módnym doplnkom, ako vysoké goliere, kapucne a komplikované účesy, však v slabom svetle jednotlivých študentov rozoznávam len s ťažkosťami.

Namiesto toho sa sústredím na ženské zápastia. Kým Arina odišla na akadémiu, darovala som jej strieborný náramok. Hoci bol jednoduchý, rozpoznala by som ho kdekoľvek. Na vnútornej strane okrúhleho šperku sú vygravírované písmená *khx*, čo predstavuje Klub Hviezdokrížnych, aby nezabúdala, odkiaľ pochádza. Lenže nikoho s podobným náramkom nevidím.

Priestor je však úplne preplnený a mnohé ženy majú dlhé rukávy. *Keď to budem mať za sebou, určite ju nájdem. Prípadne ma vo výzve kalicha spozná ona a následne ma vyhladá,* presviedčam sa. Aj keď po útrapách prežitých v Halazare vyzerám inak, som si istá, že moja sestra by ma spoznala za hocijakých okolností. Rovnako ako by som spoznala ja ju.

Pred nami na stene sa objaví značka, ktorá uchádzačov smeruje doprava a plnoprávných študentov naľavo. Zamierim napravo a spolu s ostatnými zostupujem schodiskom k rituálu moci a obetovania, ktorý nás už očakáva.

ŠIESTA KAPITOLA

V o väčšine prípadov sa mi podarilo odhadnúť aspirantov či riadnych študentov správne, no niektorí ma prekvapili. Vykročím schodiskom za ženou v róbe bez ramienok, so širokou sukňou a tak natesno stiahnutým živôtikom, až za ňu dúfam, že jej skúška nebude vyžadovať priveľa pohybu.

Náš pochod zakončíme v priestrannej miestnosti lemovanej drevenými lavicami. Okrem nich je úplne prázdna. Pred dverami oproti vstupu stojí žena, ktorá pôsobí ako ľudské stelesnenie rapíru. Akoby dvere strážiła. Dlhé bielostrieborné vlasy má vyčesané do vysokého chvosta. Telo má šlachovité a tuhé, oči chladné a prižmúrené.

Po oboch stranách dverí, ktoré stráži, sa ťahajú priezory siahajúce takmer až po strop. Cez ne k nám preniká neprirodzene modrý opar a uchádzači popri laviaciach prechádzajú priamo za žiarou.

„Všetci počkajte, kým budete na rade,“ prikáže nám ľahostajným tónom. Jej pohľad je priam mrazivý. „Vyvoláme vaše meno, keď bude čas postaviť sa pred kalich.“

Hoci viem, čo ma čaká, pripojím sa k ostatným uchádzačom, aby som cez priezory vyzrela. Arina mi predtým podrobne opísala priebeh prvej skúšky na akadémii, no miestnosť ako takú nespomenula.

Svätýňa kalicha pripomína bojovú arénu väčšmi, než som očakávala. Do masívnej steny sú osadené tribúny zahalené v tieni. Obrovské mramorové piliere tvoria konštrukciu sály a podopierajú strop, taký vzdialený, že naň zo svojho miesta v miestnosti, ktorá je čiastočne pod úrovňou zeme, takmer nedovidím. Na každom stĺpe sú pod sebou vypísané čísla od jeden do desať a umne vyrezané jednotlivé dvorné karty malej arkány, jedna za každú suitu.

Moju pozornosť okamžite pritiahne legendárny kalich, predmet pripomínajúci kotlík, osadený na alabastrovom podstavci. Som však príďaleko na to, aby som si ho prezrela podrobnejšie. Pri ňom stojí v záplave pulzujúcej žiary Kaelis.

Potenciálni študenti k nemu pristupujú po jednom a z balíčka kariet, ktorý Kaelis položil na okraj podstavca kalichu, si vyberajú tri karty. Potom zvolia jednu, ktorú hodia do kalicha, z ktorého vyšľahnú svetlejšie, studené plamene a kartu spália. Žiara na okamih zaplaví každého študenta, no všetci sa z nej vynoria bez zranenia.

„Čo sa to tu deje?“ chce vedieť žena s krátkymi červenými vlasmi.

„Neviem viac ako ty,“ pokrúti hlavou ďalšia, ktorú som len pred chvíľou ľutovala kvôli jej masívnym sukniam.

„Študenti z druhého a tretieho ročníka práve robia nové obety, aby mohli odomknúť ďalšie zručnosti maľovania a disponovali pokročilejšími kartami. Keďže predtým už kalich nasýtli, ide to rýchlejšie, pretože sú s ním prepojení. Na rozdiel od nás.“ Znie to, akoby som čítala z učebnice. Obe na mňa prestrašene pozrú a aj viacerí iní otočia hlavu našim smerom.

Kalich arkány je jednou z legendárnych relikvií Oricalisu. Pred obdobím akadémie podnikali urodzení aj iní opovážliví arkánisti zakázané púte do pevnosti, aby sa ku kalichu dostali. Keď vykonali svoju obeť, odomkli hlbšiu moc, ktorá im okamžite umožnila vyrábať a používať pokročilejšie karty. V období po otvorení Akadémie arkána

kráľovská rodina rozšírila informáciu, že *jediným* spôsobom, ako arkánista môže pokročilejšiu kartu použiť, je zaslúžiť si ju ako odmenu za obeť.

Hoci je o tom zakázané hovoriť, moc sa dá nájsť aj bez kalicha, akurát je to náročnejšie, trvá to dlhšie a neexistuje záruka, že to zafunguje, keďže každý arkánista disponuje rozličnými vrozenými schopnosťami. Nech už akadémiu nenávidím akokoľvek, musím priznať, že proces posilňovania arkánistov v Oricalise zvláda vskutku impozantne.

„Keď študenti skončia,“ pokračujem, „príde rad na nás. Keď niekoho z nás vyvolajú, predstúpi pred kalich a vyložia pred neho tri karty, pričom každá bude reprezentovať iný aspekt našej budúcnosti. Potom si vyberiete, ktorej z nich sa chcete vzdať.“

„Vzdať?“ zopakuje osukňovaná a zvráští obočie. „Čo... čo tým chceš povedať?“ Má nežný hlas a láskavý pohľad. Ani jedno z toho jej na tomto mieste nebude nápomocné.

Zadívam sa jej do očí. „Toto tu je Akadémia arkána. Tvoja budúcnosť symbolizuje tvoje školné.“

Váha slov sa jej usadí na pleciach a ja doslova vidím, ako ju stiahne nižšie k zemi. Otvorí a zavrie ústa a vrásky na čele sa jej prehĺbia.

Bolo odo mňa kruté prezradiť jej, čo ju čaká, a tým ju prinútiť žiť s ťažobou toho vedomia? Alebo by bolo horšie nechať ju tápať v nevedomosti?

„A v takom prípade bude skrátka... preč?“ chce vedieť jej priateľka.

Prikývnem. „Nech si vyberieš obetovať kalichu ktorúkoľvek kartu, tá konkrétna vec sa nikdy nesplní. Časť toho, kým si alebo kým by si sa mohla stať, je nenávratne preč.“

„Navždy?“ šepne ktosi iný.

„Navždy. To je ten najmenší možný desiatok, ktorý platíš už len za to, že smieš cez tieto dvere prejsť.“ Tak veľa za tak málo!

„A keď dokončíme obeť, budú z nás novicky?“ vysloví legitímnu otázku osukňovaná, a keď sa zachechcem, vyzerá ešte zdrvenejšie.

„Nie. Potom ťa prinútiť bojovať a tú budúcnosť zabiť pred zrakmi celej akadémie, ktorá posúdi tvoje vstupné schopnosti s kartami. Ak